

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 8. szám, 2021. augusztus

VL

Venishi (Ven Locklear)

Coronation

Uprising

Last encounter

Approach

Invisible enemy

Descent

INFO BOX

VENISHI – FREELANCE CONCEPT ARTIST, ILLUSTRATOR, AND 2D ARTIST

A Portlandi művész szakterülete a karakter-, lény- és környezetkonceptió, valamint a 2D-s eszközök létrehozása és a textúrafestés. Fő területe a videojátékok világa, és szeret időt tölteni sötét és érdekes világok és karakterek létrehozásával is.

Elérhetőségek, online galériák:

Weboldal: <http://www.venlocklear.com>

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/venishi>
<https://www.artstation.com/venlocklear>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/venlocklear/>
<https://www.facebook.com/vlocklear>
<https://www.linkedin.com/in/venlocklear>

Szerkesztői köszöntő

Elmúlt ez a nyár is, volt némi hőség, ami bizony sokaknál nem kedvezett a kreatív energiáknak. Így inkább ők is pihentek, passzívan, vagy aktívan; olvastak, filmeket, sorozatokat néztek, sportoltak, kirándultak. Lassan beköszönt az ősz, már most látszik, hogy kellemes(ebb) időjárás érkezik. Kitágulnak újra a szellemi határok, megnyílnak a pozitív csatornák (meg bizonyára az égi csatornák is csapadék formájában), ismét bele lehet vetni magunkat az irodalom bugyraiba, és kiírni magunkból az élményeket, gondolatokat, érzéseket.

Pár nap, és véget ér a XII. pályázatunk, az Alternatív magyar folklór, melynek keretében Nagy Gergely grafikus alkotásaihoz vár(t)unk novellákat. A zsűri tagjai már nagyon izgulnak, egyrészt azon, hogy vajon mennyi pályamű érkezik még be a határidőig, másrészt azon, hogy a pályázók mit hoztak ki a témából, és vajon lesz-e annyi jól sikerült novella, amiből összejön egy antológia. Mindenesetre bizakodunk!

A jövőre nézve vannak picit komolyabb terveink is. Még alakul a dolog, és több mindennek utána kell járnunk, de úgy néz ki, hogy ki kell bújjunk az underground címke alól, legalábbis részben. Ez nem azt jelenti, hogy a Lidércfény bármiféle szervezetté, jogi személyyé alakul, mindössze annyit, hogy a kiadványaink (a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat, valamint a Lidércfény könyvek) hivatalos formát öltenek. Úgy néz ki, hogy nektek, íróknak és olvasóknak köszönhetően kinőttük magunkat annyira az elmúlt közel tizenhét évben, hogy végre megtegyük ezt a lépést. Ebből következően, minden valószínűség szerint a teljes AKF periódikát újra kiadjuk 2007-től kezdődően, és az első Simagöröngyös kötet kivételével a többi általunk készített könyvet is. Ez abból a szempontból mindenképpen öröm, hogy a jelenleg hiányosan elérhető AKF minden része ismét hozzáférhető lesz elektronikusan, PDF formátumban. A konkrétumokat persze a jövő hozza el.

Addig is jó szórakozást a jelenlegi számunkhoz!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Bacsó Zsófia-Baráth Zoltán	
- Hatred I.	4
Varga Balázs	
- Peren kívül.	4
Losonczy Attila	
- Panelek mögött	5
Próbagooblin könyvek	
- Sárkány	5

Novellák

R. Harbinger	
Alkuképes szívtipró	
könnyed kapcsolatra jelentkezik	6
n13 - Blues érzés	7
Xenothep - Karma	8
kosakati - Diófás mese	9
JohhnySilver - Síneken.	10
Anonymus R. Chynewa - Citák	12
Petya - A Fekete Ember	14
Zspider - Jack arája	16

Sorozat

Ebenezer - Kidoshenshi 4/4.	18
--	----

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Kovács Gábor - Ég a város	20
--	----

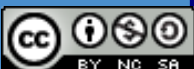
Versek

Norton - Kibaszott nagy művész	24
Krómer Ágnes - Piroska pöcsikél.	24
Josh Ogren - Minden napom varázslat	25
jocker - Hulló csillag...	25
Mortelhun - Közös ébredés	25
Anonymus R. Chynewa - Farkasvallomás.	25
atesz990 - Féktelen	25
edwardhooper - Bárho!	25
jocker - Nyár melegben	26
Drekthor - Így zárom!	26
Norton - Ameddig éltem	26
PomyCollingwood - Nyomkodj okosan!	27
angyalka146 - Hiábavaló	27
csabi6669 - Hányszor...	27
galbena - Küzdenék	27
Kolumbán Jenő - Az Isten elbújt	27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

Mindig rendkívüli öröm arról beszámolni, ha egy nálunk, a Lidércfényen is publikáló író önálló kötetet jelentkezik. Én nem tudom, mi történt az utóbbi időben, de a múlt hónapban Kereder Márk alkotónk Mike Overton, a rendszeren kívüli című könyvét ajánlhattuk a figyelmetekbe, most pedig háromszoros az üdvözlés.

Cyrus Livingstone, avagy polgári nevén Losonczy Attila már a Simagöröngyösi Zombi Apokalipszis első kötetében is nagy hatású novellát publikált. Panelek mögött című kötete augusztus 30-tól vásárolható meg.

Varga Balázs, aki a Lidércfényen The Economist néven található, a 2012-es Posztapokalipszis most című pályázatunkon csillantotta meg írói tehetségét, mely megmérettetésből a humor kategória győzteseként került ki. A Peren kívül című krimije már megrendelhető a nagyobb könyvkereskedőknél is, de az alábbi e-mail címen közvetlen is lehet vásárolni belőle a szerzőtől, ha hatékonyabban szeretnétek őt támogatni.

Bacsa Zsófia 2017 tavaszán csatlakozott a lidércfényes alkotókhoz Rosedale írói néven. Baráth Zoltánnal közösen jegyzett, Hatred című fantasy trilógiájuk világának bemutatását tavaly novemberben osztották meg az olvasóinkkal. A könyv már kapható (lásd a lentebbi hivatkozást) és szeptember 10-én, a szegvári Művelődési Központban az érdeklődők megtekinthetik a trilógia első kötetének bemutatóját, meghallgathatják a második kötetet felvezetését, illetve tárlatot nézhetnek meg az elkészült karakter- és helyszínrajzokból.

Szóval csak kapkodom a fejem, mi is történik itt! :)

És utoljára, de természetesen nem utolsó sorban egy új próbagoblinos könyvről, a Sárkány-ról is szót kell ejtsen – annál is inkább, mert az én egyik novellám is szerepel a huszonhat remek tollú író felvonultató kötetben.

Lássuk is részletesebben a fentieket!

Bacsa Zsófia-Baráth Zoltán Hatred I.

A történet cselekménye egy, a miénkkel párhuzamos valóságú Földön játszódik. Mágiahasználó világ, mely az idővonalon az 1940-es évek elejére tehető. A fő helyszín, egy közepes nagyságú városka, Hatred, mely az angol gyűlölet, utálat szóról kapta a nevét, és az alternatív valóságban az U.S.A. közép-nyugati részén létezik. Szerepelní fog még egy másik város is, mely egy alternatív Las Vegas (Itt Les Vigas-nak nevezik.). Később a térkép köre bővülni fog, de az első kötet fő cselekményei Hatred-ben, és Les Vigas-ban fognak játszódni.

Az alaptörténet mutatványos cirkuszi klánok összetűzéseiről szól, melyek egy amolyan Rómeó és Júlia szerelmi szálon indulnak el, és onnan bonyolódnak tovább. Két cirkuszi társulat két tagja szeret egymásba. A Harlekin-klán béli Réz-orrú Joe, bohóc, de leginkább láthatatlanná válási tehetségének veszi hasznát saját társulata, és a Hulladékok-klán béli Myrtil, aki szintén bohóc, ám míg fel nem fedezi képességeit, teljességgel átlagos életet él. A Harlekinnek lenézik a Hulladékokat, mivel utóbbi társulat tagjai nem használnak mágiát. A Társulatok vezetői utálják egymást, Blake Harlekin tűz-mágus méltóságán alulinak érzi, hogy leereszkedjen Gennyes Jack-hez, aki „csak egy ember” egy különleges genetikai betegséggel, mely lehetővé teszi számára, hogy a fájdalomérzet teljes kizárásával elviselje súlyos bőr-betegséget. Gennyes pedig irigységből utálja Blake-et.

Ám léteznek rajtuk kívül is cirkuszi klánok, melyek a későbbiekben bekapcsolódnak a háborúba. Ott van a Wyrmféle Elfajzottak Cirkusza, melynek vezetői egy vérfarkas és egy vámpír, Ulther és Raven Wyrmféle. Az Ő társulatuk háttere a legsötétebb tónusú a Raven vérével feltámasztott, és kezes szolgaként, valamint látványosságként létrehozott bizarrabbnál bizarrabb teremtményekkel. Ezek közül az egyik Monroe, a Százszor Visszahozott Rém, aki eszésségével érvényesül a vámpírmű jobbkezeként.

A Wyrmféle Elfajzottak Cirkuszának tagja még a Zsákosnak nevezett igen sötét alak, aki időnként a gyermekrablástól, és áldozatai húsának elfogyasztásától sem riad vissza.

Rajtuk kívül ott van egy mágiát szintén nem használó, bár annak előnyeit igénybe vevő klán, a Közvetítők Klánja, aki koordinálja, szervezi, és a háttérből felügyeli a Társulatok életét, és ha szükséges, elismítja az ellentéteket (Diplomata Bill), vagy éppen büntetéseket szab ki a hőzöngőkre (Az Inkvizítor), vagy üzleteket bonyolít le közöttük (A Kereskedő), ha ez szükségessé válik. Köztük a „bili akkor borul”, amikor a Harlekin és a Hulladékok közötti találkozót lebonyolító Diplomata Bill vétlen áldozatává válik az elszabadult indulatoknak. Ettől az eseménytől a szálak csak tovább bonyolódnak.

A szerző oldala:

<https://www.facebook.com/groups/118532728185994/user/100063678421682/>

A könyvbemutató eseménye:

<https://www.facebook.com/events/2947304962253430/?ref=newfeed>

A könyvet itt lehet megvásárolni:

<https://azenkonyvem.hu/termekek/hatred-i/>

Varga Balázs Peren kívül

Milyen a tökéletes gyilkosság? Egy aprólékosan megtervezett, körültekintően előkészített, hidegvérrel kivitelezett, hibátlan, profi munka. Többé-kevésbé pont az ellenkezője annak, amit Szabó Ádám egy rosszul sikerült pástoróra után nem sokkal, fél üveg bor és némi Sildenafil hatása alatt, hirtelen felindulásból elkövet.

Az áldozat László Tamás, egy sunyi kis gazember. Aligha van, aki nála jobban megérdemelte volna, hogy eltegyék láb alól. Azonban Szabó tisztában van vele, hogy a bíróságon, ahol mindenki a paragrafusok meg a jogi

csűrös-csavarás bűvöletében él, ezt a körülményt korántsem értékelnék úgy, ahogy azt kellene. Így aztán megpróbálja eltüntetni a holttestet, amit pechére egy traktor kiforgat végsőnek szánt nyughelyéből. A hajsza pedig elkezdődik. Az egyik oldalon a nyomozók, a másikon Szabó és az ő menő ügyvédje. Mert Szabó megtanulta: kurván, ügyvéden nem szabad spórolni. A nyomok közben olyan izgalmas helyekre vezetnek, mint Csepel vagy a Lőrinc Center parkolója. Bizony!

Vége egy krimi, ami nem a szokványos, agyoncsépelet tájakon játszódik, mint a zord Skandinávia vagy valami romantikus, trópusi sziget, hanem egy új, eddig ismeretlen világot tár fel előttünk. Tovább növelve az amúgy is lebilincselő történet élvezeti értékét.

A könyv megvásárolható a nagyobb könyvkereskedőknél, illetve az Aposztróf Kiadó honlapján.

Közvetlen az író támogatva, ezen az e-mail címen lehet tőle kedvezményes áron rendelni (akár dedikált példányt is):

perenkivul.konyv@gmail.com

Losonczy Attila Panelek mögött

Losonczy Attila novellagyűjteménye a maga szűkszavúságában, végtelen fegyelmezettségével és empátiájával, hiúság nélküli emberszeretetével ritka értékű kötet. Megkapó tömörségű, olykor finoman ironizáló, versközeli gyémántsziszolász kisprózájában feléleszti a szépirodalmi szociográfia műfaját. Kötetének egyik legidősebb darabja a Csend-(elm)élet, amelyről eszünkbe jutnak az elmúlt másfél év kínjai: „A csend félelmes. Oly síri. Ráébreszt önnön magányunkra és kisserűségünkre. Félünk-rettegünk tőle, ezért kapcsolunk be tévét-rádiót otthon... ezért tömökdjük be fülünket az mp3 fülhallgatójával, nehogy véletlenül észleljük önmagunk csendjét.” A szerző szereti ugyan embertársait, de azért gyakran alkot csattanós kis paródiákat is: többek között az Entellektüel népkonyhák helyezkedő, törtető írócskái-ról, a Forgatáson nyűglődő statisztáiról, vagy éppen a Foglyokban felbukkanó, egyáltalán nem nagymamás szendvics- és tortafaló hölgyekről. És igazi vándormotívumként, arról a kétszer – Na-pirend, Gondtalanok – felbukkanó, idős házaspárról, akiknek a Lajcsi-féle kisbolt, illetve egy igazi kricsmi olcsó szeszei kínálnak megváltást.

Összefoglalva: jólesik napjainkban egy ilyen, tengerszem-tiszta-ságú kötetrel találkozni, amely-ben még egy mulatságos sakkfigura-dramolett, a Ha a bábuk beszélne-nek is kihallgat-hatunk...

Petrőczy Éva

A szerzőről:

Budapesten születtem 1975-ben, jelenleg is itt élek. Történeteket azóta írok, hogy írni-olvasni megtanultam. 2009-től rendszeresen jelennek meg írásaim különböző folyóiratokban és antológiákban. Számos műfajban alkotok, a történelmi és a fantasy tartozik a kedvenceim közé (utóbbinál használom a Cyrus Living-stone álnevet). A Hollószárny a félhold felett (In: A holló évszázada. Szerk.: Bíró Szabolcs. Dunaszerdahely, 2013.) c. novellámból 2016-ban rádiójáték készült.

Részlet:

„A népkonyhának már a gondolata is kínos az entellektüel számára. Elvégre milyen jogon nevezi magát értelmiséginek, aki képtelen fenntartani magát, és még a kultúrára sem futja? Tanult emberek, több diplomával, alacsony fizetéssel? Ki érti ezt?

E fenti anomáliára mindig születnek – általában kormányzati ciklusonként eltérő – magyarázatok, ámde, mint tudjuk, szavakkal nem lehet üres hasakat megtölteni. Netán mégis? Ne feledkezzünk meg az ún. bújtatott népkonyhákról, ahol a mindenféle értelemben kiéhezett értelmiségit ásványvíz, pogácsa, szerencsésebb esetben minőségi borok is várják. Nevezetesen a kiállítás-megnyitókön és a könyvbemutatókon.

Eme exkluzív népkonyhák etikettje igen szigorú. Ami a színházlátogatásnál kötelező, az itt kerülendő! A népkonyhai rendezvényen a ruházat lehet elegáns, de semmiképpen sem márkás. A fodrásznak még a tájkára se tévedjünk, szoláriumozás, napozás pedig egyenesen tilos!

Már a megjelenésünkkel, testtartásunkkal igazolnunk kell, nekünk itt helyünk van. Tátongó bevásárlószatyorral érkezni udvariasság, még akkor is, ha az elénk tált finomságok az asztali reggelink, ebédünk és vacsoránk is egyben.

A gyakorlott népkonyha-látogató mindig felkészül az adott író/költő vagy képzőművész munkásságából, és alkalmas pillanatban hozzászól a témához. Arra persze ügyeljünk, hogy a szereplési vágyunk örlágon működjön.

Persze elengedhetetlen, hogy végül összebarátkozzunk az est szervezőivel és a meghívott vendéggel. Amennyiben szeretnénk, hogy a kultúra asztaláról a jövőben is – lehetőleg ehető – morzsák hulljanak az ölünkbe...”

A könyvet itt lehet előrendelni:

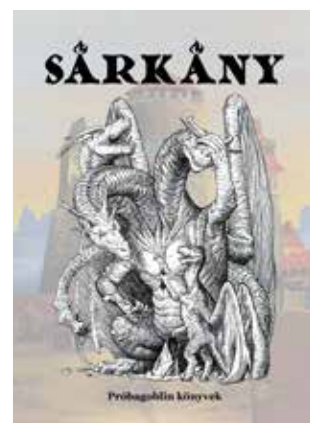
<https://www.lira.hu/hu/konyv/szepirodalom/felnottirodalom/regenyek/panelek-mogott?fbclid=IwAR3gsOGSOTNjSrAis5Xc63ONv1Vy6c2Enya5XhjBGhGTnZqlhzLjN50sXAA#>

Próbagoblin könyvek Sárkány

Sárkány sokféle van. Kicsi, nagy, közepes, zöld, piros, fekete, tűzokádó, savköpő, jégfúvó, nyugati és keleti. Meg aztán van a modern kori házisárkány. Sőt! Ebben a kötetben olyan sárkányok is vannak, amelyeket eddig elképzelni sem tudtunk, vagy egyszerűen nem is mertünk – vagy nem ismertünk. Igaz, az eddig lejegyzett sárkány-ember kapcsolatokból kiindulva talán az a legjobb, ha egyetlen sárkányt sem ismerünk – biztos, ami hótziher! Hiszen az egyik epizódban még Süsü is rettentő volt! Viszont, ha csak sárkányokról szóló történeteket szeretnénk olvasni, arra ez a kötet kiválóan alkalmas, mondhatni éppen erre találták ki! Mit is lehetne még erről a nagyszerű kötetről elmondani? Azt említettem már, hogy az összes benne olvasható alkotás sárkányról szól? Ez fontos információ, mert, ha valaki nem szereti a sárkányokról szóló történeteket, akkor a részükre kevésbé tudom ajánlani. Persze őket sem zárnám ki a potenciális olvasók táborából, hiszen sosem lehet tudni; mi van, ha épp ezen kötet olvasása során kedvelik meg mégis a sárkányos történeteket? A lényeg tehát, hogy új antológiával jelentkezett a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház csapata, amelyben huszonhat alkotó remekbe szabott írása olvasható.

A kötet ingyenesen, több elektronikus formátumban is letölthető innen:

<https://www.facebook.com/groups/300995721300756/files>

R. Harbinger

Alkuképes szívtipró könnyed kapcsolatra jelentkezik

Karen csaknem mellézuhan a székek, amikor Tom berontott a helyiségbe, és bevette magát felesége irodájába.

– Hol vagy, te ribanc?! – dühöngött a férfi.

Karen utánarohant, és kérdőre vonta, de Tom csak Sharon keresésével foglalkozott. Miközben bejárta az irodát, és kutatott, Karen legyezgetni kezdte magát. Arca kipirult, homloka gyöngyözni kezdett.

– Hol van a feleségem, Karen?! – kérdezte Tom.

A nő végigfuttatta tündöklő szemét a férfin, majd megállapodott az arcán.

– Miért keresi őt, ha megkérdezhetem? – Megkerülte a férfit, és az asztalhoz ment rendet rakni. – Nincs itt, házon kívül van.

– A szeretőjével van, igaz?! Azzal a bizonyos C. K. nevűvel, akit mindig hívogat! Hol vannak?!

Karen megfordult, és felpattant az asztalra falatnyi fenekével. Keresztbe tette hosszú lábát, pici szoknyája épp csak nem engedett belátást Tomnak.

– Itt nincsenek, a felesége ma otthonról dolgozik – mondta a nő, és felcsúsztotta kezét kosztümjén, hogy kigombolja dekoltázsát nagyon lassan. – Csak mi ketten vagyunk itt.

Tom nyelt egyet, izzó dühe helyén hűvös értetlenséget érzett.

– Mi-mit csinál, Karen?

A nő leugrott az asztalról, odasietett Tomhoz, és váratlanul megcsókolta. Az asztalhoz húzta, és megpróbálta rádönteni a férfit.

– Hagyja Sharont, Mr. Anderson... Tom. Itt vagyok én magának, bármit megteszek, amit akar. Bármit!

Mire Tom kettőt pislogott, a nő már letérdelt elé, és sliccénél matatott. Tapasztalt prostikát megszégyenítő fürgeséggel rántotta le a cipzárt, és már az övnél tartott, amikor Tom elkapta kezét, és felhúzta a padlóra.

– Mi ütött magába, Karen?!

A nő megkarmolta Tom arcát. A férfi felnyögött, és hátrébb lökte a titkárnőt. Megtapogatta sebeit, és meglepetten pillantott véres tenyerére. Szeme még jobban kikerekedett az undortól, amikor Karen lenyalta kezéről a vért, és extázis ült ki arcára. Tom kisietett az irodából, amilyen gyorsan csak tudott, és leliftezett a mélygarázsba. Beült a kocsiba, szemügyre vette sérülését a visszapillantóban, majd átadta magát az újabb dührohamnak.

Sharon otthon van, és lefogadom, hogy nincs egyedül – gondolta. Rájuk gyűjtöm a házat, amikor odaérek.

Kihajtott a garázból, és három piros lámpán húzott át, mire rátapadt egy motoros rendőr. Szitkozódott lassítás közben, azt követően lehúzódt. A járőr megkopogtatta az ablakot, mire Tom leengedte, és a papírjait nyújtotta.

– Nézze, biztos úr, nagyon sajnálom a kihágást, komolyan mondom. Sosem tettem ilyet, és most sem állt szándékomban, de nagyon sietek.

– És mégis hová siet? – kérdezte lágyan a rendőr. Hangjának mézédese csengése bármely férfi szívét sebesebb ritmusra perdítette volna.

Tom elképedt a sisakját lecsatoló nő szépségén, sosem hitte, hogy ilyen gyöngyszemek is akadnak a kötelékben.

– Én... hazafelé tartok... a feleségemhez.

– Szóval nős?

– Igen, uram... asszonyom... hölgyem. – Rájött, össze-vissza beszél. – Sajnálom.

– Én is sajnálom. – Beljebb hajolt az ablakon. Ajkán sejtelmes mosoly játszott, mintha Tom gondolataiban olvasna. A férfi beleborzongott az érzésbe: a nő a fejébe lát. – Kár, hogy nem egyedülálló, mert ma este ráérek, és bilincsem is van – dorombolta.

Tom úgy érezte, forró vízzel öntötték nyakon, majd rögvést jeges tóba dobta. Nem tudott rájönni, mi történt a világgal. Talán Chadnek van köze hozzá?

– Nézze, hölgyem...

– Igen?

A járőr arca felvidult, mintha a nagy kérdésre várna. Tom rájött, ha jól keveri a paklit, valami jó is kiszülhet ebből az egész-ből.

– Megsebesült? – nyúlt felé a nő. – Hadd nézzem!

– Jól vagyok, köszönöm. Éppen útba akartam ejteni a kórházat, hogy ellássanak. Nem lehetne szó róla, hogy ez egyszer eltekintsünk a bírságtól, és utamra engedjen?

Tom igyekezett elővenni lehengető vigyorát, amit a kései kanbulik után vetett be a házisárcány-módba kapcsolt Sharonnal.

A rendőrnő szélesen mosolygott, és útjára engedte Tomot, miután felírta nevét és számát egy kitöltetlen bírságra. Jeanice szívecskét rajzolt az i tetejére, Tom azonban összegyűrte a papírt, és hátralökte. Már a következő sarok után padlóba taposta a gázpedált. Végigvette a lehetőségeket, és megállapította, csak Chad keze lehet a dologban: megátkozta vagy megáldotta. Tom nem tudta, minek nevezze, ahogy visszaemlékezett.

– És megcsalt a bűdös ribanc! – hördült fel Tom, majd felhajtotta italát.

– Sajnálom, öregem, igazán – szabadkozott Chad.

– Rádadásul kivel? Kivel?! A kertésszel! Azzal a kicseszett, taknyos kertésszel!

A pultos ráfordult, halkabban, de Tom kinyújtott középső ujjal válaszolt.

– És ez biztos? – kérdezte Chad.

– Sikerült belesnem a telefonjába, mikor zuhanyozni volt. Annyiszor hívta a C. K. névhez tartozó számot, hogy az már maga is égbekiáltó bűn!

– Sajnálom.

– Nem te fogod sajnálni, hanem ő, amikor szembesítem ezzel az egésszel. Meg fog fizetni érte, esküszöm. Pedig olyan boldogok voltunk, nem tudom, hol ment félre ez az egész.

Chad megdörzsölte állát, és sejtelmes mosolyt villantott.

– Talán tudok segíteni a problémádon.

– Te? Kétlem, hacsak nem vagy bérgyilkos, és nem engedsz golyót annak a lotyónak a fejébe.

– Mit lennél hajlandó megtenni azért, hogy visszakapd? – Tom arcára meglepettség ült ki, így Chad folytatta. – Tudod, üzletember vagyok, és bírok némi... befolyással – mondta, mint aki jól megízlelte a szót. – El tudom intézni, hogy a feleséged ismét beléd szeressen. És ehhez nem kell mást tenned, csak kívánnod valamit.

Tom elgondolkodott. Vissza akarta kapni feleségét, de megéri-e? Az a mocskos nőszemély elárulta, és összetörte.

– Tudod mit? Lássuk, mit tudsz! Nem kell a feleségem, nem akarok már tőle semmit, csak a szemébe mondani, hogy gyűlölöm, és arcon köpni, utána pedig összeszedni valami húsz éves csitrit isteni seggel és feszes cickókkal!

– Tetszik, tetszik. – Mosolygott Chad. – Mondd ki!

– Azt akarom, hogy vesszen meg utánam mindenki, kivéve a feleségemet! Ő hadd csorgassa a nyálát, hadd egye meg a fekete fene, amikor szétépnek a nők! Cheers! – hajtotta fel italát egy kortyra, és a pénztárcájáért nyúlt.

– Hagyd csak – mondta Chad –, meghívtalak. És itt a névjegyem, ha kellene még valami.

– Köszönöm. Most pedig megyek, és elmondom annak a lotyónak, hogy mindenről tudok. – Megrázta Chad kezét, és megesküdtött volna, közben zöld fény táncolt a férfi szemében. Akkor a gyér világítás különös játékanak tudta be, de így utólag egyre kevésbé hitt ebben.

A házhoz érve nem hajtott fel a feljáróra, amikor meglátta a kertészt az előkertben, csak lehúzódott. Dühből szorította a kormányt, fülében ott csengtek a kanbulikról ismert haverok élcelődései: „Felszarvaztak.” „Jobban jártál így.” „Egy olcsó ribanc volt.” „Lépj tovább, haver!” „Velem ugyanezt tette az asszony, mégis túléltem.”

– Nem leszek egy a sokból – mordult fel Tom, majd magához vette a rendőr pisztolyát az anyósülésről, amiről még mindig nem hitte el, hogy csak kérnie kellett.

Kiszállt a kocsiból, és a fiatal fiúhoz sietett.

– Mr. Anderson, mit keres... – kezdte Charlie, majd meglátta a fegyvert a férfinél. – Mit akar azzal...

Tom arcon csapta a fegyvermarkolattal, majd rászegezte a pisztolyt. Alig tudta visszafogni magát, ahogy a földön fetrengő Charlie-t figyelte. A kicseszett Charlie Keys!

– Kelj fel, gyereünk! – Felrágatta a fiút, és lökdösni kezdte. – Befelé!

Odabent a nappali padlójára vetette áldozatát, és a felesége nevét üvöltötte. Sharon rémült arccal bukkant elő szélesre libbenő fürdőköpenyben, alatta csipkés fehérneműben. Tom érezte gyorsabban lüktető vérét és verejtékes tenyerét, amelybe minden pillanattal egyre jobban simul a pisztoly.

– Vele?! – förmedt rá Tom. – Most komolyan?! Egy húsz éves taknyossal?! Mi van, olyan jól teljesített az ágyban?! Az ifjonci hévről van szó, igen?!

– Miket beszélsz, Tom?! Megőrültél?! Tedd le a fegyvert!

– Ne mondd meg, mit tegyek! Soha többé!

– Pedig talán jobb lenne letenned, haver – csendült fel egy ismerős hang hátulról.

Tom megfordult, és megpillantotta a szélesen mosolygó Chadet, amikor becsukta az ajtót. Tom rákérdezett, mit keres ott, Chad pedig elindult Sharon felé.

– Sokkal könnyebb volt megvezetni téged, mint gondoltam – kezdte Chad. – Tudod, sokat dolgoztál, szegény Sharon pedig nagyon unatkozott itthon... egyedül.

C... C... úgy, mint Chad – gondolta Tom.

– Chad Klementine, üzletkötő és tanácsadó – olvasta fel a zsebéből kitúrt névjegykártyát. – C. K.

Chad meghajolt teátrálisan, és mintha sütkérezett volna a lebukás rivaldafényében.

– Te nyomorult! – Tom három golyót eresztett a férfi mellkasába, de ő alig rezdült. – Mi az isten vagy te? – kérdezte Tom hitetlenkedve.

Chad azt felelte zölden izzó szemmel:

– Tekints rám úgy, mint lelkek kereskedőjére.

– Nyugodj meg, Tom! – csitította Sharon, közben összehúzta köntösét. – Tedd le a fegyvert!

Tom ráeszmélt, a felesége végig tudott az egésze. A felismeréstől bénultan figyelte őket, ahogy Chad közli, ideje menniük, és az ajtóhoz sétálnak a nő bőrdíjével.

– Álljatok meg! – üvöltötte Tom, fegyverét a nőre szegezte annak tudatában, ő nem golyóálló. – Megcsaltál engem vele! Egy nyomorult... nyomorult...

– Mondd ki! – suttozta Chad. – Pontosan tudod, mi vagyok.

– Démonnal?

– Hallelujah! – üvöltötte Chad, mosolya azonban mintha meglepetést tartogatott volna.

– Azt hittem, Charlie-val csalsz meg.

Érezte, kicsúszik a realitás talaja lába alól, akárha folyamatosan zuhanna, miközben a kinti szellő lágyan cirógatta nyakát.

Charlie átkarolta Tomot, és a falhoz szorította, mire leesett a férfinak, szellő helyett a fiú simogatta. Elejtette fegyverét, és menekülni próbált, de Charlie fogdosni kezdte, csókolgatta, és fiatal, kerti munkával edzett izmait acélköteggként zárta köré.

– Charlie-val? – kérdezte Sharon gúnyos vigyorral, majd távoztak, miután közölte: – Charlie meleg, te híggyú.

n13

Blues érzés

A csaj dögös volt. Barna, hullámos haj, érzéki száj, formás popsi és lábak. Látszott, be van indulva, dugni akart, ehhez nem fért semmi kétség. Igaz, kellett volna még foglalkozni vele, de a magas, álmodozó szemű fiú nem volt ráhangolódva a dologra, őt akkortájt csak egyvalami érdekelte igazán: a zene.

Egyszer egy régi, közös ismerősünk azt mondta: a blues a halálról és a dugásról szól...

Javában tartott a házibuli, valahonnan előkerült egy ócska, öreg gitár, a fiúnak felcsillant a szeme, érte nyúlt, és akkor ott neki megszűnt minden. Csak a zene létezett, csak az számított.

Mindannyian ittunk rendesen. Jó volt a hangulat. Próbáltuk megőrizni, menjen fel a lányhoz, aki az emeleten várja... Először nem akart, de aztán meghajolt a többség akarata előtt... Lassan, nagy sóhajjal letette a gitárt és elindult. Azt hiszem, nem volt se kedves, se megértő, talán még gyengéd sem. Ha akarta is, nem mindenáron. A lány azonban nem volt kész, picit erőlködni kellett volna, hogy széttegye a lábát. A fiút nem érdekelte, úgy

volt vele: lesz, ami lesz... Nem is jött össze, hallottuk, ahogy fent odaszól a lánynak.

– Én lemegyek, iszok még egy sört – pedig már így is eléggé be volt állva. – Te nem jössz?

– Nem.

Mindenki csodálkozott, hogy ilyen gyorsan visszatért. Újra megszerezte a gitárt, amit készségesen visszaadtak neki. Játszani kezdett, ujjai ösztönösen fonódtak a gitár nyakára, ami emberi hangon énekelt.

Később valaki a társaságból jószándékúlag figyelmeztette, figyeljen oda a barátnőjére, mert a házigazda öccse felment hozzá megvizsgálni.

Láttam, ahogy felizzik a féltékenységre szürke szemében, aztán ugyanúgy ki is alszik. Nem érdekelte a dolog, nem számított, ő csak játszott. A gitár sírt és jajveszékelt a kezében. A hangok szinte beszívárogtak a bőrünk alá, és az a különös, fájdalmas érzés ott vibrált mindannyiunk körül. Behunytt szemmel játszott.

Úristen, de hogy! Micsoda zenét rögtönzött! Az volt az álma, hogy egyszer nagy zenész lesz. Meg akarta érteni, miről szól a blues.

A házigazda intellektuális kisöccse, mielőtt újra felment a lányhoz, még jól nevelt módon engedélyt kért a fiútól.

A srác csak bólintott, majd fájdalmasan elvigyorodott. Felbontott egy újabb sört és meghúzta.

– Menj csak, sok szerencsét!

Az öcsi boldogan szaladt a lépcsőn, miközben a srác egy képzetbeli pontot fikszírozott a falon. A sör habja lassan csorgott végig az állán. Hirtelen belekezdett egy újabb sodró lendületű bluesba. Valószínűleg tudta, mi fog történni. A lány be volt

indulva, és most már haragudott is rá. A szimpatikus öcsiarc kedves volt és megértő. Meg fogja futni a köröket. Szerintem a srác ennél a pontnál kezdte el igazán érezni a bluest.

Telt az idő. A fiú csak játszott az öreg gitáron, miközben tudta, fent éppen a barátnőjét dugják, ráadásul az engedélyével...

Beteg egy dolog volt. De akkor ott, részegen, azt hiszem, ki akarta próbálni, hogy milyen az igazi blues érzés, a szomorú öröm.

Szerintem most is érzi. Évek óta nem láttam. Azt mondják, elköltözött a városból, kiment Amerikába. Állítólag híres, elismert zenész lett belőle.

Xenothep

Karma

Hús éve történt.

Pont olyan nap volt, mint ma.

A parkon átvágva rövidebb volt az út, bár a szellőzésekből ítélve úgy gondoltam, nem úszom meg szárazon, teljesen mind-egy, merre megyek. Ahogy beértem a felújított szakaszra, az autóktól elzárt területre, nekifutottam, felpattantam a deszkámra, és úgy hajtottam magam a sétányon, a gumírozott futófelület mellett. A szél egyre vadabban cibálta körülöttem a bokrokat és a fák lombjait, végül le kellett szállnom a deszkáról, mert képtelen voltam tartani az egyensúlyomat. Felkaptam a járgányt, és futólépésben indultam el újra, mert hallottam, amint a kövér cseppekkel érkező zivatar kopogni kezd körülöttem.

A pálya alig száz méternyire volt, mégis bőrig áztam, míg odaértem. Behúzódtam a féltető alá, amit csak csomagmegőrzőnek, vagy kuckónak hívtunk egymás között, és a padra dobva hátizsákomat, beletúrtam a vizes palackomért. A szél beverte az esőcseppeket ide is, ám ez már nem rontott az állapotomon. Bár még csak késő délután volt, a környék teljesen elsötétedett, egészen feldobott a megszokottól eltérő látvány. Elővettem telefonomat, feltettem a kuckó egyik polcára, ahová USB aljzatot is beépítettek, csatlakoztattam, aztán elindítottam egy videó felvételt. Kezemben a palackkal a hátam mögé intettem a kamerába mosolyogva.

– Cső emberek, bejelentkezésem színhelye az Erzsébet Liget, a deszkaparkból. Épp ronggyá vert az eső, szóval behúzódtam ide, hogy átvészeljem a zivatart. Marhára nem volt kedvem a mai adáshoz, de ha már így alakult, akkor most megragadom az alkalmat...

Fölöttem fülsüketítő csattanással dördült meg az ég, a következő pillanatban pedig jég kezdte verni a kuckó tetejét. Vállat vontam, fölösleges lett volna folytatni a felvételt. A telefonom felé nyúltam, hogy leállítsam, amikor valaki megszólalt mögöttem.

– Hahó!

Megpördültem. Egy férfi ült a pad távolabbi végén, világoszürke pulóverben, aminek csuklyája félig elrejtette arcát, lábait a gördeszkájára téve. Bizonytalanul intettem.

– Helló!

– Nem akartalak megijeszteni, ne haragudj!

– Semmi para! Nem ijedtem meg. – Ez nem volt igaz, valójában épp csak kezdett csitulni a szívverésem. Először nem jöttem rá azonnal, hogy mi zavar, amíg rá nem jöttem, hogy a ruhája száraz. Amikor ideértem, senki nem volt itt, ebben biztos voltam, bár tény, hogy nem néztem körül. A kuckó alig négy négyzetméternyi terület, aminek csak két fala van, azok is találkoznak itt a sarokban, ahol a töltőaljzatok is vannak. Ha a férfi eddig megölte volt, akkor is csurom víznek kellene lennie.

A zaj felerősödött, elhűlve néztem ki a pályára.

Hatalmas jégdarabok zuhogtak mindenfelé, és robbantak szét, amint földet értek, szinte hipnotizált a látvány. Egyszerűen túl sok volt ez szemnek és fülnek. Folyamatos fehér zaj töltötte ki a világot, ámultan néztem. A vízfoltok már összeértek, habzott a talaj, pillanatokon belül úgy nézett ki a környék, mint egy tó, eltűntek az utak, a sétányok, csak a deszkapark emelvényei látszottak ki a vízből.

Éreztem, amint minden szál hajam megmozdul, ahogy töltődni kezd a levegő, a világ egyre szürreálisabbá vált. Valami finoman a jobb cipőmnek ütődött, amikor lenéztem, a srác deszkáját láttam magam mellett a vízben, amit odagurított. Hátra pillantottam, mire intett.

– Állj rá!

Nem hallottam hangját, csak szájáról olvastam le, és engedelmeskedtem, bár nem tudom, miért. A következő pillanatban minden eltűnt egy iszonyatos fehér villanásban.

Hallani nem hallottam akkor, és utána még napokig csak egy lassan múló bűgös töltötte ki a fejemet. Csak jóval később talált rám egy fiatal pár a vihar elmúltával. Hívtak mentőt, én pedig még a nevüket sem tudtam megkérdezni a soktól. A zárójelentésben áramütés állt, pár nap megfigyelés után hazamehettem. Azt mondták, valószínűleg azért élhettem túl a villámcsapást, mert nem a vízben álltam, hanem a deszkámon, a kuckó fém-szerkezete pedig, mint egy Faraday-kalitka működött abban a pillanatban.

Ezután még jobban szerettem az életet, mint addig, és mindent megtettem, hogy minden percét átéljem. Mindenkiné a legjobbat adtam, amit adhattam, igyekeztem annyira jó ember lenni, amennyire ez lehetséges volt. A férfitől kapott gördeszkát soha nem használtam, de nagyon vigyáztam rá. Ez volt az egyetlen bizonyítékom, hogy akkor nem voltam egyedül.

A telefonom tönkrement aznap, de a memóriakártyája ép maradt. A felvétel végig ment, nem állítottam le, és minden látszott rajta egészen a villámcsapásig. A férfi tényleg nem volt ott, amikor beszélni kezdtem, még üres volt mögöttem a pad, aztán, amikor hátra léptem, akkor már ott ült. Tisztán hallatszott rövid párbeszédünk, majd az látszott, hogy elkezd esni a jég, fehérbe borítva a pályát pillanatok alatt. A férfi engem figyelt, aztán lábával felém lökte a deszkáját. Amikor felálltam rá, ő hátrahúzta csuklyáját, a kamera felé biccentett, majd minden eltűnt egy fehér villanásban.

Sokszor visszaneéztem a felvételt, próbáltam értelmet keresni az egészben, de csak jóval később értettem meg, mi történt akkor. Éveken át, valahányszor csak eszembe jutott az a nap, mindig tudni akartam, ki volt ő.

Most itt ülök a kuckó padján azon a napon, lábaim alatt azzal a deszkával, amit tőle kaptam, ami megmentette az életemet, és nézem a fiút, aki az esőt bámulja, és észre sem veszi, hogy már bokáig vízben áll. Felé rúgtam a deszkát, és amikor ő hátra nézett, intettem.

– Állj rá!

kosakati

Diófás mese

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy kőműves, úgy hívták, hogy András. Ez az András egy szép, nagy házban élt a kicsi város szélén a feleségével, Juliskával, meg a két szép gyermekével, Karcsikával és Karolácskával.

András az évek során sok szép házat épített, bőségben, gazdagságban éltek. Ahogy telt-múlt az idő, a gyermekek felcseperedtek, Andrásból András bácsi, Juliskából Juliska néni, Karcsikából Károly, Karolácskából pedig Karola lett.

Amikor Károly feleségül vette a szépséges Mariskát, a kicsi város legeslegszebb lányát, András bácsi egy szép, nagy házat épített nekik a saját házával szomszédos telken. András bácsi a két ház közé egy diófát ültetett, hogy vasárnaponként, ebéd után legyen hol hűsölni, beszélgetni.

Kis idő elteltével Karola is férjhez ment. Ő a szülői házban maradt a férjével, Ambrussal, hogy ha majd András bácsiék megöregsznek, gondjukat viselhesse.

Éltek hát boldogan a két szép házban. A fiatalok dolgoztak, az öregek öregedtek, vasárnaponként ebéd után pedig valamennyien a diófa árnyékában hűsöltek, beszélgettek.

Telt-múlt az idő, Karoláéknak született három szép gyermeke is, két fiúcska és egy leányka. Mariskáékhoz azonban csak nem talált oda a golya. Mariska eleinte szépségét féltve maga hessegette el, aztán a madár talán megsértődött, mert felé sem nézett.

Karola gyermekei szépen nőttek, okosodtak. Otthon, a kertben megtanultak fára mászni, mókusokkal kergetőzni, diót gyűjteni. Az iskolában megtanultak írni, olvasni, számolni, a világban eligazodni. A szép Mariska meg egyre irigyebb, keserűbb és mogorvább lett. Egyre csak rága Károly fülét, hogy építsen kerítést a két ház közé.

– Karola gyerekei, kutyái, meg a macskái összetiporják a kerítést. Azért ez mégsem járja! – kiabálta mérgesen.

Károly nem akart kerítést építeni, nehogy megbántsa az édesapját, édesanyját, meg a testvérhúgát. A mogorva Mariska minden nap rága Károly fülét, de az csak nem állt kötélnek. Hanem amikor az öreg kőműves meghalt, és eltemették, Mariska megmakacsolta magát.

– Vagy felépítéd végre azt a kerítést, vagy ebben a minutában elhagylak! – rikácsolta.

Mit volt mit tenni, Károly kénytelen-kelletlen, de megépítette a kerítést. De hogy szeretett testvérhúgának kedvezzen, úgy építette meg, hogy a nagy diófa Karoláék kertjében legyen. Na, volt is sírás-rívás mind a két házban. Karoláék azért búslakodtak, mert Károly most már a kerítésen túl lakott, és nem ült oda hozzájuk hűsölni, beszélgetni vasárnaponként ebéd után. A mogorva Mariska meg azért kiabált mérgesen, mert ezentúl nem szedhette össze a diót.

A házsártos asszony dúlt-fúlt mérgében, de nem bontathatta le a kerítést, hiszen ő építette. Tehetetlen mérgében ráparancsolt Károlyra, hogy vágja le a kerítésen átlógó ágakat, ő maga pedig öszönként átdobálta Karoláék kertjébe a lehullott faleveleket.

Szomorúan nézte ezt öszönként Juliska néni, Károly és Karola édesanyja, és bizony pár év alatt el is emésztette a bánat.

Telt-múlt az idő, Karoláék gyermekei szépen felcseperedtek. Elvégezték az iskoláikat, megházasodtak és gyermekeik születtek. Munkát a távoli nagyvárosban találtak, oda is költöztek. Karolából Karola nagymami, Ambrusból Ambrus nagyapi, Károlyból Károly bácsi, a szépséges Mariskából pedig ronda, ráncos, vén banya lett.

A két ház között pedig még mindig ott tornyosult a félig megcsontkított, de még így is hatalmas diófa.

Karoláék sokat búslakodtak, mert ritkán láthatták a gyermekeiket, unokáikat. A gyerekek hívták őket magukhoz a nagyvárosba, költözzenek hozzájuk, ne búslakodjanak a kicsi város szélén kettecskén. Karoláék öröme el is fogadták a szíves meghívást. Azon nyomban meg is hirdették a házukat eladásra.

Került is vevő hamarosan.

Élt a kicsi város lakótelepén egy nagy panelház tizedik emeletén egy fiatal házaspár, Imre és Irma. Volt nekik négy kicsi gyermekük. Kinőtték a kicsike kis panellakást és tágasabb otthont kerestek. Amikor Karola megmutatta nekik a takaros házat és a szép kertet a hatalmas diófával, egyből belé szerettek. Irma boldog volt, hogy most már lesz hol fára mászni, mókusokkal kergetőzni a kicsi gyermekeknek, és még dió is kerül telente a kalácsba. Karoláék is boldogok voltak, hogy ilyen kedves család költözik a házukba.

Mindenki boldog volt, csak a mogorva Mariska nem.

Amint megtudta, hogy mi történt, esze nélkül szaladt a kicsi város nagy hivatalába és azonmód földmérőt hivatott. Addig-addig mesterkedett, magyarázott, mézes-mázoskodott, amíg hogy-hogy nem a földmérő úgy mérte ki a telekhatárt, hogy a diófa Mariskának jusson. Amint megvolt a hivatalos papíros, nagy hirtelen embereket fogadott, kivágatta, fel is aprított a hatalmas diófát.

Hanem aztán eljött a költözködés napja. Mikor Irma és Imre meglátta, hogy se híre, se hamva a hatalmas diófának, bizony nem akarták már megvenni a házat.

– Ha nincs diófa, nem kell a ház! – sírt Irma.

Sírtak, ríttak a gyerekek is, hiszen anyjuk, apjuk mászni való fát, meg diós kalácsot ígért nekik. Szaladtak is Irmáék rögtön ügyvédhez, ingatlanoshoz, meg a bankba. De hiábavaló volt a nagy szaladgálás, mert a kicsi város nagy hivatala úgy döntött, hogy érvényes a szerződés, mert bizony a nagy diófát nem foglalták bele, vessenek hát magukra.

Mit volt mit tenni, a fiatalok a gyerekekkel csak beköltöztek a házba. Szomorúan térferegtek a kopár udvaron, igen búslakodtak. Hanem aztán Imrének mentőötlete támadt:

– Ültessünk egy másik diófát!

A gyermekek abba is hagyták a sírást-rívást, és Irma szemében is öröm csillant. Szaladt is Imre azon nyomban a faiskolába, vett is egy szép, erős csemetét. Gödröt ástak, vizet hoztak, elültették a kicsi diófát.

– Nőj nagyra, de gyorsan! Nőj nagyra, de gyorsan! – kiáltozták a gyerekek, és tapsikolva szaladgáltak a kicsi kis diófa körül.

Véletlenül éppen arra járt egy jó-tündér. Meghallotta a gyermekek vidám kiáltozását. Suhintott egyet a varázspálcájával, és láss csodát, a kicsi csemetéből egyből hatalmas, dús lombú, terméstől roskadozó diófa lett.

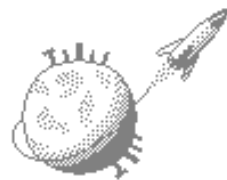
Mikor a mogorva Mariska ezt meglátta, vörösödött, vörösödött az arca, minden haja szála külön-külön rezgett a dühtől, és... Puff!... Megpukkadt mérgében.

Károly bácsi sírt egy sort valaha csodaszép felesége után, tisztességgel eltemette, aztán gondolt egyet, lebontotta a kerítést, és elszegődött pót-nagypapának a gyermekek mellé.

Azóta is boldogan élnek, és vasárnaponként, ebéd után a hatalmas diófa árnyékában hűsölnek, beszélgetnek.

JohhnySilver

Síneken

Álltam a sínek között, és néztem, ahogy belevesznek a messze-ségbe. A talpfák már akkor keményre száradtak a nap perzselő tűzébe, amikor gyerekként először közéjük merészkedtem. Nem állítom, hogy emlékszem az esetre, hiszem alig hároméves lehettem, ám a homlokomon örökké ott virít az esés nyoma.

Anyám sokszor felemlgette, hogyan ordítottam, ő pedig hátrahagyta apámat a ház mögötti poros kiskertben, és rohant, hogy megkeressen. Apám szerint, amikor anyám meglátta a véres arcom, akkorát sikított, hogy a kutyánk csak két nap után mert hazasomfordálni. Gyalog indultak el velem, hogy orvoshoz vigyenek. A falu messze volt, a hevenyészett kötés pedig többször is átázott, így egyre kétségbeesettebben rohantak a sínek között. Félúton aztán egy kiszolgált felcser került az útjukba, aki rövid gyózkodás után kezelésbe vett. A férfit a jó szándék vezette, amikor a talpfák közé terített pokrócot kinevezve rendelőnek varrta össze a sebemet, ám a háborús sebekhez szokott kéz csúnya heget hagyott maga után.

Az a nap sokáig kísértett, évekig messzire elkerültem a vasúti töltést. Állítólag még akkor sem voltam hajlandó a közelébe menni, amikor apám használatba vehetett egy darab legelőt a túloldalán, anyám pedig velem akart neki ételt küldeni. Ültem a lócán összeszorított szájjal, és makacsul ráztam a fejem. Később persze többször is felkaptattam a fehér kövek halmára, de mindannyiszor anyám kezébe kapaszkodtam.

A térdemet ezek a tejszínű kövek vágta fel évekkel később. Távolabb játszottam a háztól, nem akartam zavarni a forró délutánon a ház árnyékában megpihenő szüleimet. A szélnek nekifeszülő vágatnak egy kiálló talpcsavar vetett véget. Nekem úgy tűnt, egy örökkévalóságig feküdtem hanyatt a rozsdás sínek között. Remegő ujjakkal próbáltam összefogni a szétnyílt sebet, és a hullámokban rám törő fájdalom szüneteiben biztosra vettem, hogy percekben belül elvérzek. Talán a szél fordult kegyesen, talán az anyai ösztön pendített meg egy láthatatlan húr, mert közeledő léptekre lettem figyelmes. Anyám egyetlen pillantást vetett rám, aztán lerogyott, majd zokogni kezdett. Apám rám nehezedett, és a jajveszékéléssel mit sem törődve kiktorta a húsomba ékelődő kódarabot.

Az ájulás utáni ébredésre tisztán emlékszem. A világ meglódult velem minden mozdulatomra. Verejtékkel keveredett könnyeimmel áztattam apám ingét, miközben a karjaiban vitt a házig. Habogó fogadkozásomra káromkodással felelt, mire anyám zokogva próbálta csitítani. Aznap hallottam először köztük hangos szóváltást, és a szívem sajdukt bele, hogy miattam veszekednek.

Az évek gyorsan múltak. A vasúti töltés minden tavasszal zöldőbb, virágosabb lett. A nyári napokon szárazra égett kórók lengedeztek rajta, és csak a ritka záporok után zöldült ki újra. Néhány ősztől az egyre terebélyesedő vadrózsabokról vékonyi érett csipkebogyót szüreteltünk, amit hosszú téli estéken teázáshoz használtunk.

Apám sokat dolgozott a karámkok bővítésén, és mind többször aludt kint az állatokkal. Anyámat lefoglalta a kert, a ház körüli munkák, mégis mindig szakított időt, hogy tanítson. A számolással elég nehezen boldogultam, a betűim pedig minden gyakorlás ellenére kacskaringósak maradtak. Egyedül az olvasás ment jól. Esténként egy régi kalendáriumból olvastam fel, miközben anyám mosogatott. Néha rajtakaptam, hogy szomorúan kémlel ki az ablakon, de soha nem mondott egyetlen rossz szót sem, amiből meg tudhattam volna, mit érez.

Tizennégy voltam, amikor öngyilkos lett. A csillárkampón himbálózó testet soha nem fogom elfelejteni. A legszebb ruhájába öltözött, mintha vendéget várna, haja gondosan kontyba volt kötve, lábán egy rég nem látott cipőt viselt. A kötél a nyakába mart, a lehorzsoltság ujjhegyein megalvadtak a vércseppek. Az arcán látható fájdalmat a tágra nyílt szeme rettenetét mélyítette. Fellöktem az éppen belépő apám, és a töltés felé rohantam. Számolatlanul hagytam magam mögött a talpfákat, amíg kifutva le nem rogytam a töltés oldalába.

Négy napig bogyókon éltem, hajnali harmatot szopogattam a levelekről, közben minden egyes sínszállal távolodtam az otthonomtól. Az ötödik délutánon belefutottam egy toprongyos csavargóba. Először azt hittem, valahogy az apám ért utol, ezért kis híján futásnak eredtem, ám ahogy megláttam a suta mozdulatot, amivel utánam fordult, rájöttem, hogy egy bujkáló öregembert látok magam előtt.

A férfit Tomnak hívták, akárcsak engem, a legszimpatikusabb vonása pedig az volt, hogy nem akart visszafordítani. A főztje rettenetesen fűszeresre sikerült, mégis az utolsó falatig bekana-laztam, ám amikor egy pokrócot nyújtott felém, gyanakodva felálltam. Döcögő nevetése kis híján fuldoklásba torkollott, mire pipát húzott elő, megtömté és rágyújtott. Azt mondta, a fájdalom ellen használja, meg néha az emlékek ellen is. Bármilyen is volt, az illata cseppet sem hasonlított a dohányéhoz. Néhány szippantás után az öreg mosolyogva dúdolni kezdett, ám nem ismertem fel a dalt, olyan hamisan szólt. Beszéltem hozzá, de csak nézett maga elé, aztán fekvő helyzetbe csúszott, és már horkolt is. Kivettem a kezéből a forró pipát, mielőtt betakartam a pokróccal.

Reggel egyedül ébredtem a kihűlt tűzrakás mellett. Először haragudtam az öregre, amiért szó nélkül magamra hagyott, aztán eszembe jutott, hogy régóta úton van már. Egy marék szederrel csillapítottam az éhségemet, majd a nyomába eredtem. Könnyedén utolértem. Bicegő lépteivel északnak tartott.

Két hétig koptattuk a talpfákat, közben sokat beszélte, leginkább magáról. Valahol messze a sínek mentén nőtt fel. Évekig figyelte a láthatárt, hátha egy nap feltűnik majd egy vonat, ami értelmet ad a vasúti vonalnak, ám hiába. Bármerre járt, mindenkit kikérdezett, senki nem tudta pontosan, mikor járt arra utoljára szerelvény. Amikor ellenség tört az országba, katonának állt. Harcolt, nélkülözött, közben sebesülten ápolta a társait, néha sikerült legyőznie a körülötte tomboló halált. A haza semmit nem jelentett a számára, csak meg akarta menteni a pusztulástól az egyetlen dolgot, amit ismert. Üres ház fogadta, a családja odaveszett a háború alatt. Napokig nézte a végtelenbe vesző sínpart, aztán fogta a málhazsákot, és útnak indult.

Egy nap nem ébredt fel, hiába szólongattam. Zokogtam mellette, pedig alig ismertem. Úgy éreztem, apám helyett apám volt ezekben a hetekben. Sekély sírt kapartam neki a töltés oldalában, amit a végén vadrózsákkal fedtem le. Észre sem vettem, hogy a tövises felszaggatták a bőröm, csak amikor a fehér köveket elcsúfították a vörös cseppek.

A helyes döntés a visszaút lett volna, én mégis továbbmentem északnak. Tom a végére akart járni az elhagyatott vonalnak. Gondoltam, befejezem, amit elkezdett.

A katonák hajnalban ütöttek a táboromon, és örülhettem, hogy nem lőttek le. A kihallgatás után a hadtápos őrmester egy használt bakaruhát nyomott a kezembe, aztán rám parancsolt, hogy tűnjek el a szeme elől. Fegyvert nem kaptam, helyette

a sebesülteket ápoltam naphosszat, akiket a töltés túloldaláról hordtak át a biztonságos fedezékbe. Próbáltam szóba elegyedni a nálam alig idősebb katonákkal, ám elhajtottak, hogy törődjek a saját dolgommal.

Tíz nappal később a századot elsöpörte egy támadás. Félig süketen, leszakadt füllel másztam elő a gránátrobbantotta gödörből. Órákon keresztül rejtőztem vérben és vizeletben ázva a hullák alatt, de még így is kaptam egy golyót a lábamba egy túlbuzgó bakától. Egy kenyérzsákot, egy kulacsot és némi köt-szert tudtam magamhoz venni, mielőtt hátrahagytam a legyek-től hemzsegő táborát. A vér borította köveket messzire elkerültem, ahogy végigkúsztam a töltésen, utána a bokrok között araszoltam tovább. Pár órát pihentem, amennyire tudtam, elláttam a sebeim, aztán az ágyúdörgés észak felé űzött. Igazából nem bántam, nem az én háborúm volt, eszemben sem volt feláldozni magamat.

A hetekből hónapok lettek, és lassan azon kaptam magam, hogy megszállottja lettem az utazásnak. Minden nap messzebb kerültem az otthonomtól, mégis úgy tűnt, mintha semmi nem változna körülöttem. Az egyik oldalán az ismerősen sivár táj terült el, a másikon ugyanazok a távoli hegyek szöktek az ég felé. Furdalt a kíváncsiság, látni akartam, milyen máshol a világ.

Megtanultam élni abból, amit a természet adott. Korhadtt deszkájú állomásokon húztam meg magam, vagy szerszámos bódékban, néha egy akolban, ha a gazda éppen másfele járt. Embereket ritkán láttam, amikor pedig mégis, akkor igyekeztem elkerülni a találkozást. A konyhakertek fosztogatását gyűlöltem, ám az éhség néha rákényszerített a lopásra. Ilyenkor mégsem a lelkiismeret-furdalás bántott a legjobban, hanem a hangok. A beszélgetésre összerándultam, a nevetés a fejemet hasogatta, a gyereksírást a fogamat csikorgattam, a veszekedés pedig a szívembe döfött. Néha csak álltam megdermedve, máskor sántikálva menekültem, ám egyszer azon kaptam magam, hogy üvöltve köveket dobálók a magányos ház felé.

A sínpar volt az egyetlen biztos pont az életemben, oda menekültem vissza mindig. Akit ismertem, mind mögöttem maradt, akiben bíztam, meghazudtolta a bizalmam, akit szerettem, meghalt. Évek teltek el, visszafordulni értelmetlen lett volna.

A fiatal férfi szinte belém rohant, az ölében egy vérző gyerek. Félreléptem előlük, hogy utukra engedjem őket, ám az asszony belekapaszkodott a kezembe, és sírva rimázkodott. A szavait nem értettem, ám a kétségbeesett mozdulatait igen. Az elnyűtt katonazubbony ujján alig látható vörös keresztbe kapaszkodott, közben a gyerekre mutogatott. A homlokomon lévő sebhez nyúltam, aztán intettem az apának, hogy tegye le a gyereket. Megtettem, ami tőlem telt, majd a hálálkodásuk elől tovább indultam volna, de az asszony visszatartott, és magához ölelt.

Egy vacsorát akartam csak maradni, mégis azon kaptam magam, hogy telnek a napok, és még mindig velük vagyok. Segítettem a kertben, amíg a gyerek lábadozása lefoglalta a nőt, aztán segítettem karámot építeni a férfinak a legelőn, majd közösen berendeztük egy kis szobát az állatok mellett, ahová átköltöztem, amikor a gyerek felépült.

Minden nap elhatároztam, hogy hajnalban útra kelek, mégis maradtam. Kár lenne hazudni magamnak, hogy a gyerek felépülésére vártam, vagy hasonló, hiszen az igazság sokkal prózaibb. Az első pillanatban elveszttem az asszony türkiz szemében, a hozzám simuló teste pedig elvette az eszem. Nem történt közöttünk semmi. Én nem közeledtem, ő nem adott rá okot, hogy azt higgyem, többet érez irántam, mint a pusztá hála. Az összevillanó pillantásaink azonban mégis feltűntek a férjnek. Amikor az első pofon elcsattant a konyhaasztalnál, közéjük álltam, azonban fiatalabb és erősebb volt, így vérző arccal az ajtón kívül találtam magam.

Az égő karám fényénél indultam tovább. Az asszony már a sínek között várt. Cipőt, kolbászt tett a zsákomba, hosszan megölelt, aztán szó nélkül hátat fordított nekem. Utána léptem, de lerázta a kezem, majd futni kezdett a tűzzel bajlódó férje felé.

A vándorélet íze megkeseredett a számban. Ennyire lassan még soha nem haladtam. Néha megálltam, egy ideig visszafele lépdeltam, aztán a fogamat csikorgatva ismét nekiindultam az eredeti iránynak. Máskor napokig ültem egyhelyben étlen-szomjan, vagy a viharban kiálltam a sínre és magasba nyújtott kézzel vártam, hogy az ég talán megkönyörül rajtam. Már nem számoltam a napokat, a megtett táv nem érdekelt, a láthatár sem tartogatott semmi érdekeset. Hosszú időre bevackoltam magam egy állomás emeleti szobájába, ahonnan a síneket figyeltem naphosszat.

A ház előtt tértem magamhoz. Napokat feküdtem eszméletlenül a kiszáradás hátárán. Soha nem tudtam meg, hogy kiszédültem-e az ablakon, vagy a tenyerembe, arcomba fúródott üvegszilánkok a kezdődő örületre utaltak. A törött karomat sínbe tettem, ám nehezen gyógyult, igaz, legalább közben volt időm megtanulni újra használni a kezem. Az életösztön, ami korábban cserbenhagyott, makacsul visszatért. A tavaszi nap fénye már ismét úton talált.

Amikor a kölyök rám talált, megborzongtam. Azonnal felismertem a kezem munkáját a homlokán, és az anyjától örökölt szemét. Először haza akartam küldeni, de meggondoltam magam. A szavak helyett inkább magára hagytam, hátha az éhség és az egyedüllét hazakergeti. Miután utolért, a megtett útról meséltem. Talán nem hitt nekem, mert mellettem maradt a következő hetekben. Nem látta, hányszor nézem alvás közben, arra sem emlékezett, hányszor takartam be, amikor rugdalózott álmában. Magányosan éltem le az életem, ezekben a napokban azonban bármit megadtam volna azért, ha őt a fiamnak nevezhetem.

Egy este a tűz mellől néztem őt, amikor megéreztem a könyökömön végigfutó zsibbadást. A látásom elhomályosodott, kiáltani akartam, ám a hangom nem engedelmeskedett az akaratomnak. A testem lefelé csúszott a köveken, de már nem éreztem fájdalmat. A tűz melege elhalt, a megvilágított terület is egyre távolodott. A síneket mind halványabb vonalként láttam az egyre táguló láthatár felé futni, hogy aztán egy alig látható ívvel egy kört rajzoljanak a gigászi völgykatlan közepébe. Utoljára a kelő nap első fénysugarait láttam, aztán mindent beborított a sötétség.

Lidércfény

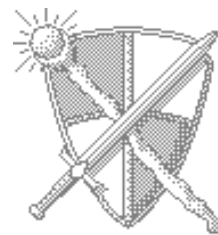
Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Anonymus R. Chynewa

Citák

I.

– Csakhogy itt vagy, Eritro, kedvesem! Már hiányoltalak!

– Köszönöm, Leuko! Igazán jólesik ez a te szádból!

– Tévednék, ha azt mondanám, enyhe gúnyt érzek a hangodon?

– Fogalmam sincs, miből gondolod ezt, Leuko... Hiszen már az is megtiszteltetés, hogy veled egy helyiségben tartózkodhatok!

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Hallottam az előléptetésedről! Meg arról, hogyan röhögtetek a legújabb „barátaiddal” azon, hogy egy én kasztom bélével mulatod az időt.

– Ugyan már... fel se vedd! Tudod, ez csak a beosztottaknak szólt... meg hát igazából akár elismerésként is értelmezhetnéd szavaikat. Hiszen tulajdonképp bájaikat dicsérték...

– Ja. Persze. Hogy én erre miért nem gondoltam?

– Ugyan már... ha gondolod, bocsánatot kérek. Mivel engesztelhetnélek ki?

– Rögvest? Semmivel.

– Kérlek, kedvesem...

– Most bezzeg kedvesemezel! A haverokkal meg együtt röhögsz...

– Eritro, drágám! Tudom, hogy szeretsz...

– Igen? És miből gondolod?

– Hát... például ebből...

– Na!

– Meg ebből...

– Ne csináld! Csikiz...

– Végre mosolyogsz!

– Csak ne hidd, hogy ilyen egyszerűen megúszod!

– Eszembe se jutna...

– Hát ne is! Itt az ideje, hogy a nagyvilág tudtára add, mi is van köztünk tulajdonképp!

– Ööö... Úgy gondolod?

– Bizony úgy!

– Háát... nem is tudom. Talán korai még.

– Nem hiszek a fülemnek!! És most tényleg azt hiszed, ezek után folytatod a te kis színjátékoskodat?!

– Halkabban, drágám! Trombo bármelyik pillanatban itt lehet!

– Izé...

– Igen? Ki az?

– Hát szóval... már itt vagyok, nagyuram.

– Oh... nagyszerű. Üdvözöllek!

– Szia, Trombo... hogy telt a napod?

– Én is üdvözölöm, Eritro kisasszony. És ööö... semmi különös nem történt. Szerencsére. Mert ugye, ha történne...

– Igen, igen. Már hallottuk elégszer. Nem kell ismételni.

– Ugyan már, Leuko! Ne legyél ilyen közönyös! Hiszen ha történne valami, akkor mi nem élvezhetnénk többé Trombo társaságát!

– Jól van, Eritro, de megtennéd, hogy nem simogatod az arcát? Még a végén... zavarba jön.

– Igen, kisasszony, zavarba jövődök.

– Te meg ne vigyorogj, Trombo, mert én meg dühbe jövődök.

– Értem. Elnézést!

– Semmi baj, kis barátom. A lényeg, hogy tudd, hol a helyed.

– Természetesen. Legelől. Ha ugyanis valami történik...

– Ne kezd megint! Mit gondolsz, hányszor tudod még eladni ezt a mesét Eritronak?...

– ...Ne izgulj, Trombo, kedvesem! Jó helyen vagyunk, most biztos nem történik semmi...

– Eh, hagyjuk. Eritro, kérlek, hagyd abba a simogatást!

– Igen? Bezzeg, amikor téged...

– Sss!

– Nagyuram... van valami, amit tudnom kellene?

– Ööö... nincs. Hát persze, hogy nincs.

– Igen! Hát hogy is jönnénk mi ahhoz, hogy eltitkoljunk előled valamit...

– Nos... rendben. Ha önnek is jó, nagyuram, és önnek is, kisasszony, akkor akár kezdhethetnénk is!

– Ja igen...

– Ööö...

– Tudod...

– Figyelj, kis barátom!...

– Miről van szó? Csak nem azt akarják mondani, hogy ma nincs kedvük... pókerezni?

– Izé...

– Tudod...

– Pedig a srácok a barakkban ANNYIRA irigyelnek amiatt, hogy két ilyen magas rangú személlyel játszhatok...

– Tudod... nem sok zsetonunk maradt a legutóbbi játszmánk után...

– Igen, ez az igazság. Szinte kisemmiztél minket!

– Igen? Nem is emlékszem... De semmi baj. Ha inkább egy más társaságára vágnak, és én csak útban lennék...

– Nos...

– Csak hát nem tudom, mit fognak szólni a többiek, ha elmondom a történeteket. Tudják, mivel bármikor történhet valami, ami elvisz minket, rövid létünk során a beszélgetések sokkal fontosabb jelentőséget kapnak...

– Aham...

– Nos...

– És a többiek is ugyanúgy vágnak a beszélgetésre... akárki-vel.

– Most, hogy mondod...

– Igen, nekem is kedvem támadt játszani!

– Igazán köszönöm, hogy így...

– Persze, persze. Együttérzünk veled.

– Hiszen akármikor történhet valami...

– Nos. Akkor akár kezdehetjük is.

– Rendben, Trombo, össz!

– Értem uram. Itt is a pakli. Tessék, tessék, tessék... és tessék.

Kész? Mindenkinek öt lapja van? Zsetonok?

– Igen, minden rendben.

– Igen, Trombo. Mennyi legyen a kezdő tét?

– Mondjuk... kettő?

– Rendben.

– Tőlem is.

– ...

– ...

– Lapot?

– Kettőt.

– Én háromat.

– Én meg... ötöt.

– Akkor én emelnék... mondjuk ötöt.

– Megadom.

– Én is, és emelek még ötöt.

– Tartom.

– Tartom én is.

- Na mutasd, mid van?
- ...
- ... Na, mi van, Trombo? Megint ki akarsz fosztani minket?
- Kérlek, bocsásd meg, hogy nem tudok uralkodni vigyorgom...
- Na persze.
- ...

II.

- Jó volt a tegnapi parti, igaz, Trombo?
- Így igaz, Leuko nagyuram.
- Még nekem is tetszett, pedig azt hiszem, megint többet vesztettem, mint amennyit nyertem...
- Eritro kisasszony, igazán hálás vagyok.
- És ugyan miért?
- Hát... hogy az utolsó osztásnál végül mégsem adta meg a tétet.
- Csak nem? Ugye nem azt mondd, hogy blöfföltél?
- Neem... Ugyan hogy jönnek én ahhoz, hogy megtévesszek két nálam magasabb kasztút?
- Igen, kis barátom? Akkor miért vigyorgasz már megint?
- Elnézést nagyuram... nem tudom, mi van velem.
- Na persze.

III.

- Mi ez a hang?!
- Nem tudom... De rémisztó!
- Reng a Világ!
- Ez valami sziréna!
- NE! Most végül történik valami!
- Maradj csendben, Trombo! Figyelj!
- Én is hallom, kedvesem... Most majd minden megváltozik.
- Ne mondd ezt! Most nem foglalkozhatunk mással, csak a feladatainkkal!
- Igen, nagyuram! Induljunk azonnal az Esemény felé!
- De... nekem nem arra kellene mennem...
- Tudod, mi a szabály, Eritro!
- Igen, uram.
- Ne izgulj, este majd nevetünk az egészen.
- Ha te mondd...
- Hé! Hol van Trombo?
- Nagyon kötelességtudó... ott szalad elől a társaival.
- Igen... lehet, hogy többé már nem látjuk.
- Ne mondd ezt! Annyira megkedveltem.
- Gyere, siessünk mi is!
- ...
- Ott!!
- Igen, látom.
- Félelmetes...
- Igen. Mintha tényleg vége lenne a Világnak.
- Vagy... mintha egy másik világ akarná megszállni a miénket.
- Ez csak egyet jelenthet!
- Igen... újra itt van Tanus!
- MI EZ??
- Mi történik?
- ISTENEM! VALAMI ELRAGAD!
- Ne! Próbálj ellenállni!
- NEM MEGY! AZ A MÁSIK VILÁG HÚZ MAGÁHOZ!
- Várj meg! Próbálj visszatérni!
- MÁR NEM HALLAK, LEUKO! DRÁGÁM! SZERET...
- Drágám, megyek utánad, ahogy tudok! De nagy itt a tömeg...

IV.

- Trombotrombotrombo...
- Itt vagy, Trombo? Te vagy még? Ha itt vagy, segíts... Egyre gyengébb vagyok, és az a másik világ... húz magához...
- Trombotrombotrombo... Trom... úrnőm? Te... te vagy az?

- I-igen... Hol... hol vagy?...
- Itt! Én vagyok, aki nyújtom a kezem! Nem, az nem én vagyok. Az már megszűnt annak lenni, ami volt. Ez az! Ez az én kezem!
- Drága Trombo... nem tudom, meddig bírok kapaszkodni. És te sem tarthatsz örökké... hiszen dolgod van. Be kell teljesítened a sorsod, amit már régóta félsz.
- Igen... valóban így volt. De már nem félek! Érzem, nekem ezt kell tennem! Így válok a nagy egész részévé! De Téged... téged nem engedhetlek el!
- Nézd... Ha nem engedsz el, valami baj fog történni. Ezt nem kérhetem tőled.
- Amíg bírok, kitartok. Csak ezt kell tenned neked is!
- Ne! Látod, mi történt?
- Igen. Végzetes hiba.
- Valami... bejutott!
- Ez nem lehet! Hiszen ő...
- Igen. Ő Tanus. És bejutott.
- Most már nem engedlek el! Most már minden Leuko nagyúr, és az emberein múlik!
- Igazad van. Szoríts, egyre gyengülök!

V.

- Leuko! Állj elém! Ezúttal nem győzedelmeskedhetsz!
- Ismerlek már, Tanus, te rablóvezér! Eleve kudarcra vagy ítélve! Amíg én élek, ezt a világot nem foglalhatod el!
- Nos... Ezt a problémát könnyen orvosolhatjuk! Amíg mi itt beszélgetünk, embereim milliói árasztják el a környéket!
- Jöjjetek bár végtelen számban is, sokkal erősebbek vagyunk nálatok!
- Nem gondolhatod komolyan! Esélyetek sincs! Jer, inkább állj át a nyerő oldalra!
- Ne tréfálg! Mondhatsz akármit, számomra Te, Tanus, mindig is Bakterium maradsz, én pedig számodra mindig Leuko, a fehér! Életem értelme, hogy végezzek a hozzád hasonlókkal!
- Nagy szavak ezek egy agyatlan katonától! Ne feledd, a saját oldalamon én császár vagyok! Míg te a te oldaladon, egy egyszerű szolga!
- Igen... valóban. De látod eme szolga hatalmas állkapcsait? Ha végül vesztenék... TE mindenféleképp a gyomromban végzed!

VI.

- Nehéz...
- Igen.
- Tudod... sokkal több volt ám köztünk, mint amennyit mutattunk.
- Igen, tudom. Mindig is tudtam.
- Talán... talán kereshetnénk mást helyette...
- Nem, úrnőm. Megbocsáss, de én többet nem fogok játszani. Úgy érzem, miattam...
- Nem, kedvesem, nem. Semmiképp sem miattad. Egyedül az én hibám, hogy annyian bejutottak. És Ő tudta, mi a kötelessége, és megmentett mindannyiunkat.
- Nem. Akkor sem.
- Rendben. Soha.
- Soha többé.

The end

Sztárparádé:
 vörösvértest – eritrocita ((Eritro))
 fehérvérsejt – leukocita ((Leuko))
 vérlemezke – trombocita ((Trombo))

tetanus – a Bakterium! ((Tanus))

Petya

A Fekete Ember

Szombaton megkondultak a harangok. Azok emlékére szólt, akik halálukat lelték a falu határában. Nem tudták, milyen formában látogat majd el hozzájuk az ismeretlenben fénylő ismerősség, melynek előszele szerda délután legyintette meg őket először a mindig hívogató kis kocsmában, de amint hatása alá kerültek, elméjük fénylő tudatosságára lobbant.

A hétköznapi szeánszt Tibi nyitotta meg a szokásos hozzávalókkal. Fél deci keserűvel és egy korsó sörrel nyugtatta meg örvénylő lelkét a televízióval szembeni asztalnál, ahonnan remek kilátás nyílt a csehóban zajló történetekre. Az öreg Pista nagy hanggal nyitott be az ajtón szomszédjával, a szófukar Imrével. A csend maga a halál, épp ezért babonásan távol tartotta magát. Ezúttal is olyan témát választott, mellyel gondolkodóba ejthette hallgatóságát. Sikertől is hatást gyakorolnia Imrére, aki kereste ugyan a megfelelő választ, s meg is találta az elébe kerülő gyöngyöző, habos korsó képében. A koccanás mellett elhangzott az ilyenkor szokásos Isten-Isten. Végül csatlakoztak a többiek is, postás Laci, hentes Feri, Jutka és Marcsi, a takarékszövetkezet hipószagban úszó takarítónői. Utolsónak Karcsi esett be, s még a vaskos borralaló ellenére sem tudta kiengesztelni a helyiség vendéglátóját. Évi dühös pillantást vetett Néróra, a stikkes németjuhászra, aki vad morgásával minden közeledőt jobb belátásra birt. A szájkosár hiányát a kutyatulajdonos azzal magyarázta, nincs senki, aki Néróra ráerőltethetné az akarátát. Minden próbálkozás hiábavaló, csupán az életunt, földi halandók tehetnek rá kósza kísérletet. Karcsinak eszébe sincs ott hagyni a fogát, annál is inkább, mert hitte, életének hátralevő része fontos feladat jegyében telik majd. Az italok gépiesen precíz pontossággal, kabátujjra lötytenve, a pultot áztatva találtak gazdát, mit sem zavarva Pista bácsi öblös kacagását, mely Évi élcelődése nyomán tört elő, aki kételkedett az elhivatottság magasabb rendű voltában. Karcsi elsötétült tekintetét látva azonban a nagy öreg szabadkozva méltatta az állat érdemeit: Néró kivételezése hűen tükrözi gazdája elgondolását.

Mire beesteledett fényárban úszott a kis helyiség. Évi áldott keze nyomán borgőzös mámor kerekedett, melyet elirigvelt törzsvendégeitől, így maga is csatlakozott néhány pohárra. Minden következő kortól a tér és idő fogságából történő szabadulást remélte, egyre csak a magasabb rendű létállapot fogalmán morfondírozva. Tibi sosem számolta, hányadik körnél jár, nem zavartatta magát ilyen kicsinységekkel. Monoton figyelte az aktuális találkozót a tv-ben, egyre azon lelkesedve, ami a végeredményből befolyó összeg feletti örömmittasultságot jelent majd. Mindig vele volt szerszámos táskája arra az esetre, ha a tv meghibásodna. Számtalan alkalommal nyújtott segítséget csavarhúzója, melyet titkon jobban becsült, mint tulajdon feleségét. Pista és Imre gyerekkori ismerősök, de sosem keresték igazán egymás társaságát. Túlságosan hosszúra nyúlt életük során azonban végül sorsközösségre leltek, köszönhetően a lakókörnyezetükben tapasztalt közelmúltbeli elhalálozásoknak, tragikus megözvegyüléseiknek. Pista bácsi olyan ember volt, aki jobban szerette hallani a saját hangját, széles-látókörűségét, éleslátását bizonyítani, Imrének pedig megfelelt a hallgatósági szerep, büszke bódulattal támogatta egyetlen megmaradt barátját.

Laci szeretett megfélekedezni monoton munkájáról, a fásasztó házról házra járásról, a bosszúságról, melyet a fontoskodó öreg-asszonyok okoztak kínosan elnyújtott semmitmondásaikkal. Szeretett megpihenni, azon töprengeni, mi mindenre futná a táskájában lapuló nyugdíjából, eljátszani a gondolattal, a mámorító örömmel, mely azok szeméből áradna, akik mind az ő vendégei. Feri sosem szerette az üzleti életet. Megörökölt családi vállalkozását megélhetése alapjának tekintette, ugyanakkor röghöz kötésnek is, az elmúlt évtizedek folyamatos lejtmenetének következményeként ugyanis odáig jutott, hogy egyik hónapról a másikra tengődött, egyre csak várva az isteni beavatkozást. Vigasztalást keresve jelent meg újra és újra a kocsmában, hasonló sorsot remélve más emberek történeteiben, azok gondja-baja feletti sajnálkozással vegyes merengéssel, majd felbátorodva, rendre előhozakodva becsesen dédelgetett Brunn am Gebirge közelében átélt egykori kalandjaival.

Jutka és Marcsi neve egybeforrt megannyi dologgal az idők során, többek közt azzal a szóbeszéddel, hogy férjeikre egyre kisebb hatást gyakorolnak, ezért azok másnál keresik az izgalmat. Már hogy is volna ez furcsa, tekintve, hogy az asszonyok érdeklődésének tárgyát mind jobban olyan kifogásolható tevékenység képezte, amire tisztességes ember sosem vetemedne. Jutkával elnézőek voltak, megbocsátották neki ezt a fajta eltévelyedést szépsége okán, mely szimpátia olykor még a csúnyácska Marcsira is rávetült. Ez a nézet az éjszaka közösen töltött műszakokból leszűrt egyértelmű következtetés eredménye. Egyúttal megannyi reményteljes, de sikertelen próbálkozás szülte nehezteles méltó megtorlása. Karcsi nagyon is magáénak érezte ezt a nézetet. Könnyebben viselte a sebet, miután megállapította, honnan fúj a szél. Inkább olyan dolgokra irányította a figyelmét, ami méltó feladat elé állítja. Nehéz sorsú háziállatot keresve jutott el Néróhoz, akinek a megregulázása hosszabb időt vesz igénybe a menhely dolgozója szerint. Az állatot kutyaóllal együtt adták, a gondozók a rácson keresztül dobálták be neki az ételmet. Vadsága lenyűgözte Karcsit, magára ismert a zabolázatlan, félelmet nem ismerő németjuhászban. Sokáig a kennelben tartotta, s mikor hosszú idő elteltével elfogadta gazdájának, nem vicsorgott rá többet, nem kapott a keze után, kiengedte az állatot. Hiába a sikerélmény, Karcsi kétkedően nézett elébe Néró jövőjének. Nem hitt abban, hogy rajta kívül bárkivel is megbírátkozhatna. A kis kocsmá szünet nélkül pezsgett, mígnem az öreg Pistának szöveget ütött a fejébe, hogy valami nincs rendjén. Ez idő alatt már félbe kellett volna szakítsák, de hiába tekintett körbe tanácstalanul, nem találta sehol a mindig kotnyeles Sanyikát. Olyan érzés fogta el mindnyájukat, mintha Évi egyszerre bejelentette volna, azonnali hatállyal bezár.

A legképtelenebb ötletekkel rukkoltak elő, többek között titkos viszony folytatásával, hirtelen meggazdagodásból történő világgá menéssel, sőt, idegenek általi fogságba ejtéssel. Egy valamiben mind egyetértettek. Sanyi nem szívódhat fel csak úgy. A kocsmá szerves részét képezi, s csak kis híján múlt, hogy a rendőrség véleményét is kikérjük, mire eszükbe jutott: biztos nem volt kedve. Még akkor is nevettek a hihetetlen feltételezésen, amikor Sanyi egyszer csak betoppant. Háborúból hazatérő, honvédő hősöknek kijáró üdvözlésben részesült azon melegé-

ben. Derűs hangulatuk azonban hamar megcsappant, sőt, mi több, Pista bá kételkedő hangnemben kérte számon a bakát, miután fény derült a késés kiábrándító okára: Fekete Ember? Mégis hogy? Nem értették a kitörő örömet, a sosem volt lelkesülést, a tüzes aurát, mely Sanyit körüllegte. Nem is annyira a végeredmény miatt voltak engesztelhetetlenek, sokkal inkább szerették volna az okot kibogarászni. Mindenáron le akarták fordítani az ismeretlent, mikroszkóp alá vetni, atomjaira szétszedni és megállapítani a dolog nyitját. Különösen kifinomult munkával, már-már detektívtörténetbe illő alaposággal elemezték a találkozást egy ismeretlennel, aki se nem volt cigány, se nem volt néger, de még ha az is lett volna, se zavar bele az összképbe.

Sanyi sosem volt az a kimondott szószátyár, rendszerint csüngött Pista bácsi szavain, de csak amíg meg nem elégette a sorozatos dorgálást, fejmosást és át nem ült valaki másához. Rendszerint magáról beszélt és azt bizonygatta a másik vállára borulva, annyira szereti a többieket, hogy odaadná bármelyikért cserébe a saját életét. Ez a Sanyi azonban másvalaki volt. Megfontoltan, összeszedetten beszélt, az elvont szóképektől idegen füleknek azonban borzalmasan csengett. Maga volt a csend a vihar után, az átjáró melegség, a tapintható délibáb, írta le a Fekete Embert. A többiek igyekeztek emberi nyelvre fordítani a hallottakat, s Lacinak köszönhetően jutottak legközelebb a megoldáshoz, hogy az ideálisan ittas állapothoz hasonlították. Mégis, Sanyi tekintete zavarba ejtő maradt. Akár a jószágé, ha hallgatózik, a tekintetüket kémelve a forrás beazonosítása közben. Feri megesküdtött volna, hogy nem látta egyszer sem behunyni a szemét, s csak úgy szabott gátat háta borsódzásának, hogy meggyőzte magát; minden bizonnyal egyazon időben pislogtak.

Jutka az ügy megoldása érdekében fortélyhoz folyamodott. Tisztában volt a férfiak igényével, a rosszindulatú szóbeszédnek ellenére irányába tanúsított vonzalmukkal, s kész volt bevetni magát, hogy Sanyi visszarángassa a földre. Lágyan szólt hozzá, finoman megérintette a kezét, még közel is hajolt, hogy a kívánt hatást biztosan elérje. Az igazság az, hogy a legtöbben már Jutka lágy hangjától is hipnotizált állapotba kerültek. Annak tükrében, hogy Sanyi a háromra együtt sem reagált, szívüket megülte a rettegés. Már azon voltak, hogy agyoncsapják, de hozzányúlni egyikük se mert, nehogy az örület szikrájától lángra gyúljon bennük az a valami, amit a Fekete Ember ragasztott rá.

„A magasságos égből érkeztek, s arra várnak, hogy ráébredjünk, értük születünk. Az élet értelme mindeddig rejtve volt előttünk, de most egy végső felvilágosodás-hullámnak hála, mely közelít, közelít és mindenkinek felnyitja a szemét, találkozhatunk velük, felajánlhatjuk szolgálatunkat. Értetek is eljön, barátaim! Harmadnapra a hírüladástól!”

Nem is tulajdonítottak volna nagy jelentőséget az egésznek. Láttak már rézeget eleget, és Sanyi furcsa viselkedését is elintézik egy savanyú fintorral, majd leöblítik egy pohár nedűvel, ha történetesen nem találták volna holtan másnap reggel. Még Évi sem repesett a kiugró forgalom láttán. A kis kocsmá zsúfolásig telt a gyászoló helybeliekkel, megosztották egymással a tragikus részleteket. Egyesek szentül meg voltak győződve arról, Sanyit együtt látták valakivel. Mások ellenkezőleg, azt állítják egymagában kóborolt. Pista bácsi csendesebb volt a szokásosnál, még a zsvaj sem tudta elcsendesíteni Sanyi utolsó szavait. Látta ezt a többiek is. Tibi, Imre, Laci, Feri, Karcsi, valamint Jutka és Marcsi is lopva egymásra tekingetett, vajon ugyanazt gondolták-e mind.

Estére leapadt az átmenőforgalom, s csak erre várva, hirtelen egymás szavába vágva törték meg a némaságot. A borzongató mese a Fekete Emberről, Sanyi örült viselkedése. Az utolsó mondatok, melyek most is, mint a jeges kéz, ragadják szíven valamennyiüket. Egyedül Évinek volt esze, és kitalálta, mi a jó megoldás. A dologról nem tudomást venni. Nem belegondolni a történetbe, elfelejteni a hírnökösdi játszó Sanyit és amit mondott. De könnyebb volt mondani, mint kitörölni valamit, ami hallójáratukban visszhangozva újra és újra emlékeztette őket a harmadik napra, amikor majd ők következnek.

Pénteken maguk voltak. Néró egykedvűen feküdt gazdája lábánál, és Karcsi jelen pillanatban szívesen cserélt volna vele. Imre szerint talán csak az ördögöt festették a falra, mire Pista bácsi rárivallt, ami nem történt meg, azt nem lehet a falra festeni. Tibi a televíziót a szokásosnál hangosabbra vette, hogy a futballmérkőzés szurkolói őket is átsegítsék a nehéz időszakon. Aznap este eszükben sem volt nem megjelenni. Közösségbe kovácsolta őket a várakozás, mellyel egyként kívántak szembe nézni. Külön-külön a józan eszük forgott kockán, mindannyian ébren töltötték az éjszakát. Gondolatukat kitöltötte a harmadik napra várakozás, s mikor megvirradt, mind megkönnyebbültek egy kicsit. Beszámítható állapotban maradtak.

Lassan közeledett az éjfél, s már-már reménykedni kezdtek, amikor a televízió hirtelen elhallgatott, s az ajtón belépett valaki. Mind a bejáratra szögezték tekintetüket, még a távolságtartó Néró is, aki egyik pillanatról a másikra érdeklődővé vált. Hirtelen felpattant, s váratlanul megindult a fekete kalapot viselő, ősz hajú férfi felé. Olyan hirtelen termett az idegen ember lábánál, hogy Karcsinak esélye sem volt a póráz után kapni. Nem is volt rá azonban szükség. Néró megszagolta, majd megnyalogatta a felé nyújtott eres kezét. A férfi a vendégekre mosolygott, intett feléjük, majd a döbönt csendben felhangzott földöntúli hangja. Szíven ütötte mindnyájukat a jeges rémület helyébe lépő melegség, az idegenkedést felváltó rokonszenv. Halk nevetést hallattak, mely egyre fokozódott, ahogy a könnyedség rájuk ereszkedett.

Tibi kitörő örömeben az asztalra pattant, világgá kiáltva fogadási győzelmét. Pista bácsi együtt nevetett Imrével, aki szinte túlharsogta beszédes barátját sűrű koccintások közepette. Feri rég nem látott ismerősként üdvözölte a fekete szövetkabátban érkező új vendéget, aki készséggel hallgatta meg az osztrák síparadicsomban átélt kalandjait. Laci kibányásztta az összes pénzt, melyet tévesen egyszer nyugdíjnak neveztek el, pedig valójában mindvégig az övé volt, és hangosan kurjantva a levegőbe szórta. Karcsi Jutka felé vette az irányt, hogy vad csókvtások közepette a falhoz szorítsa. Marcsi a pult mögé lépett, a sörcsap alá feküdt, s hagyta az Évi által meghúzott kar nyomán töménytelen mennyiségű italt az arcába hullani. Egyszerre mind értették, miről beszélt Sanyi, szívszaggatva gondoltak az elvesztegetett évekre, melyet lomha semmittevéssel, élettelenül aludtak át. Lényük átszellemülése volt a rég kutatott válasz, melyet egy ócska kocsmától reméltek. De a lelküket perzselő hála megbocsátást fakasztott dermedt szívükből. A Fekete Emberre gondoltak, egyként foglalva imába a nevét.

Fakó arccal meneteltek a hűvös hajnalban. Kezükből válogatott eszközök sorakoztak. Csavarhúzó, éles üvegdarab, kés, húsbárd, törött korsó, golyóstoll, valamint egy gazdátlanul lengedező fojtópóráz. Kész voltak felajánlani szolgálataikat.

Zspider

Jack arája

A tavaszi eső vadul verte az ablakot. Tanya összerendezte a hangosan kopogó csepppektől. Tekintete Biancához fordult. Ő rezzenéstelenül nézte az esőt és itta a teáját.

– Igyál, mert nem tudom, hogy mikor lesz még ilyen finom teafüvem! Ezért is egy évig könyörögtem a férjemnek, mire hozott.

Tanya biccentett és apró kortyokat nyelt a teából. Bianca óvatosan megfogta a kezét.

– Nyugodj meg, itt biztonságban leszel!

Tanya megnyugodott, mosolyogva, óvatosan elhúzta a kezét.

– Köszönöm, hogy befogadtál!

– Ugyan, a férjem még fél évig nem jön haza, és ez a ház túl nagy csak nekem. Ugyanannyira szükségünk van a társaságra.

Tanyának jól estek a szavak, még ha tudta is, hogy nem igazak. Ő nem teljesen a társasáért költözött át. London belvárosát egy rejtélyes alak járta. Ártatlan asszonyokat támadt meg karmos kezével. Mikor segíteni akart bárki az áldozaton, kék lángot lehelt rájuk, akár egy sárkány, és szöcskéket idéző nagy ugrásokkal eltűnt a házak között.

Azóta nem tudott aludni, amióta egy kedves ismerőst, Ms. Redburnt is megtámadta. Redburn az egyik helyi orvos segédjeként dolgozott, a Rugólábúként emlegetett alak az ő formájában jelent meg a lakásnál. Mikor kijött a házból, felfedte a valódi alakját és rátámadt a nőre.

Tanya szíve egyre hevesebben vert, ahogy belegondolt, mi történt volna, ha róla szaggatja le a ruhát ez a Rugóláb figura, ha vele tesz bármit is. Mit szólnának az emberek, mikor meglátják a fedetlen testét? A szégyen gondolatától képes lett volna elalélni ott helyben.

– Tanya? – szólította meg Bianca, amivel sikeresen magához térítette az éber rémálmából. – Messze jársz?

– Nagyon. Az a szörnyeteg még Mrs. Petersont is megtámadta.

– Tudom... – mondta szomorúan Bianca. – De te biztonságban vagy itt velem. Ez a külváros, a rém a belvárost járja!

Tanya egyetértően bólogatott, de még mindig nagyon elvesztettnek tűnt a negatív gondolatai tengerén. Bianca elgondolkodott rajta, hogy mit is mondhatna vagy tehetne, hogy felvidítsa a vendégét. Erősen rágódott, majd csettintett egyet, mikor rájött.

– Gyere! Mutatok valamit!

Bianca kézen fogta Tanyát, és megindult vele felfelé a padlás irányába. Tanya még nem járt erre, pedig gyakran bejárta már a Nagas házat.

– Hol vannak a szolgálók? – kérdezte Bianca.

– Elküldtem őket pihenni, utólagos engedelmeddel.

– Persze a városinak nem kellenek szolgálók. Na erre!

Bianca csipkelődő hangnemével vezette az ajtóig Tanyát. Tanyát meglepte a látvány. Mr. Nagas újáról hazahozott kincsek a szoba egyik felében. A másikban a Mrs. Peterson által szervezett partikról megmaradt díszek és egyebek. Tanya nosztalgikusan nézelődött. A támadások óta rossz szájízűnek tűnt volna partikat szervezni. Tanya ritkán látta Mr. Nagast, szinte csak a kereskedelmi útjairól hazahozott ajándékaiból tudta, hogy létezik a férfi. Akaratlanul is elámult az idegen földéről származó kegytárgyak, fegyverek és műtűrök között.

Bianca finoman húzta el tőlük és vezette a figyelmét a másik oldalon sorakozó partikellékek felé.

– Hagyd azt a sok kacatot! – mondta elhaló hangon. – Ezt nézd meg inkább!

Tanya szeme megakadt Bianca gyönyörű estélyi ruháin, amik felsorakoztatva lógtak. Nem sok volt belőlük itt, mert bár Bianca megvetve szólt róluk, most is egy díszes darabot hordott. Az ezüstszürke ruha varrása szemet gyönyörködtető volt. Hosszú ujjai a csuklóig elrejtették Bianca minden bőrfelületét, de mégis egy gyönyörű úrihölgy vonásait adták neki. Tanya keze végigsimogatta a puha anyagokat. Kis irigységgel sóhajtott. Fel akart próbálni egyet, de nem Bianca előtt. Gondolta, hogy mégis elmondja neki, beszél vele róla, de amikor felé fordult, Bianca meredten nézett egy maszkot. Azt a többi közül vette le, amik az utolsó partiról maradtak meg. „Velencei fesztivált” tartottak Londonban. Tanya imádta, hogy milyen fantáziadús programokat ötöltek ki a társai. Talán azért, mert ez volt az utolsó nagy partijuk, de mégis nagyon élvezte a fesztivált.

– Az utolsó eset, amikor jól éreztem magamat mások között – mondta szomorúan Bianca az álarcot nézve.

Tanya mellé állt és végignézte a kollekciót, meglátott két álarcot. Két hófehér maszk lógott egymás mellett, az egyik női, a másik férfi arcot formázott. Tanya leemelte mind a kettőt pont, mikor Bianca visszarakta a másikat.

– Ezt kerestem! – csattant fel Bianca. – Gyere ide!

Magához húzta Tanyát, akinek ideje sem volt letenni az álarcokat. Az egyik dobozon egy zenedoboz indult el. Lágy muzsikával töltötte meg az eső kopogásától borús padlást.

– Szabad egy táncra? – kérdezte Bianca férfias hangon.

– Mint a régi szép időkben – felelte Tanya és ráadta a férfi maszkot.

Felhúzta a női álarcot és táncra keltek. Egy egész estét töltöttek a padláson, megemlékeztek a régmúlt partijaira, és felbontottak két elrejtett bort, amit feltehetőleg Mr. Nagas dugott el a kegytárgyai közé.

Estére Tanya a szobájában feküdt. Az eső elállt. Az éjszakai égbolt nem hagyta nyugodni. Azon kapta magát, hogy csak bámulja a csillagokat. Megesküdött volna rá, hogy egy farkas fejét látta a csillagok között. Aztán a forma átalakult és egy másik farkasé jelent meg. Az nem tűnt teljesen farkasnak, mint-ha kosszarvai lettek volna. Megrázta a fejét, biztos volt benne, hogy csak mirázs, az esti fények hamis játéka. Mégsem bírt nyugodtan lepihenni.

Megindult kifelé a szobájából, de óvatosan, hogy ne ébressze fel a házigazdát. Nem volt benne biztos, hogy melyik a hálójuk, így végig hangtalanul járta a folyosókat. Felfelé tartott, vissza a padlásra. Azok a gyönyörű ruhák úgy vonzották őt, mint lepkét a láng. Úgy gondolta, hogy Bianca nem tud haragudni azért, amiről nem tud. Csak felpróbál párat. Ez nem egy nagy bűn. Mégis hatalmas óvatossággal közelítette meg a padlásajtót.

Ajtónyitás közben zajt hallott bentről. Dulakodás zaja, nyögések és sikoltások, mint egy haldokló állat hangjai. Félve bepillantott, feltételezte, hogy pár szolgáló használja a szobát a saját szórakoztatásukra, de ez nem az volt.

Ami bent látványként fogadta, az sokkolta Tanyát. Bianca mezítelen a hátán feküdt az egyik lánán. Finom, vékony testen zúzódások, harapásnyomok, karmolások szinte mindenhol. Egyszerűbb lett volna azt nézni, mely pontja a testének sértetlen. Levegőhiánytól fulladozva hörgött, miközben egy nagydarab férfialak emelkedett fölé. Ében bőre, karmos kezei voltak. Szemei vörösen izzottak, és füstöt fújtatott az orrán át. Az aktus kettejük között sokkal inkább tűnt bántalmazásnak, mintsem szeretkezésnek. A szörnyeteg úgy hágt a Nagas ház úrnőjét, mint egy oroszlán a párját az állatkertben. Tanyát egyszerre töltötte el undorral és tagadhatatlan vágygal látva mindezt.

– Könyörgöm – nyögte ki nagy nehezen Bianca. – Fejezd be mára! Elég volt.

– Még...

Tanya lábai megremegtek, és térdre borult hallva a démon hangját.

„Ez csak a Rugóláb lehet” – gondolta magában. Nem értette, mit keres itt a lény, de nem bírt gondolkodni, az együttlét hevesége még őt is elérte. Lassan úgy kapkodott a levegőért, mint Bianca.

– Nem bírom! – könyörgött Bianca.

– Akkor elviszem a kis barátodat, aki a házban van – mennydörgött a hangja a démonnak.

– NEM! Őt nem! Ki-kibírom – dadogta a nő.

A brutális közösülés még órákon át tartott, és Tanya minden akarata ellenére végignézte és élvezte azt. Mikor a démon végzett, semmivé foszlott. Tanya és Bianca az ajtó egy-egy oldalán próbálta kipihegni az élményt.

– Tanya? – kérdezte meglepve finoman Bianca, mikor meghalotta a szuszogást a csendben.

Tanya remegve belépett. Bianca eltakarta magát gyorsan.

– Mit keres és mit...

– Láttam mindent – mondta még mindig a sokkoló élmény hatása alatt Tanya. – Az a démon...

– Jack – szakított félbe Bianca. – Így neveztem el.

– Miről beszélsz? Elnevezted? Orvoshoz kell vinni téged! Nézd meg, mit tett veled!

Bianca hátradőlt a lánának és a ruhája lehullott róla. Elgondolkodott. Látszott rajta, hogy nem tudta már magában tartani az igazságot.

– Nem kell. Én idéztem meg! Én kértem erre!

Tanya nagyra nyitotta a szemét és bámult akadozó hangon Biancára, aki zavartalanul állt vele szemben fedetlenül.

– Én... – sóhajtott Bianca. – Nem bírtam tovább. A férjem úton van, néha évekig. Ti itt öltöztök a házamban. Egész nap illatos, gyönyörű asszonyokkal vagyok körbe véve. Én is csak ember vagyok. Vannak vágyaim!

– De ez a szörny! Hogy? – Tanya nem tudott értelmesen fogalmazni a zavartságában.

– A férjem kacatjai között rejtőzött pár kincs. Egy ősi tükör, amiben állítólag egy incubus lakott. Megpróbáltam megidézni. Újra és újra hívtam Jacket, majd ő megjelent. – Bianca elmosolyodott. – Ő minden, amire valaha vágytam és még több. Nyers vágy. – A nő az alsó ajkát rágta a gondolattól. – Nemcsak minden kívánságomat teljesítette, de még többet is.

– És az áldozatok? A barátainkat támadta meg!

– Én parancsoltam neki!

Bianca üvöltése után a levegő szinte megfagyott a szobában.

Tanya nem tudta, hogy mit mondjon. Bianca lassan közeledett felé, amiért hátrálni próbált.

– De téged nem fog bántani. Soha. Azok... szajhák. Senkik. Szórakozás nekem és neki, de te...

Bianca közelebb lépett és megcsókolta Tanyát. Tanya elsőre próbált elhúzódn, de mégis elernyed a nő karjaiban.

– Szeretlek – búgta Bianca. – Ez az igazság. Kérlek, tarts velem. Jack mindent meg tud adni nekünk.

Tanya nem tudta, mit gondoljon. Bianca szavai mézédésnek hangzottak. Talán csak az elmúlt órák eufóriája vezette, de követte a ház úrnőjét a tükörhöz. Bianca a tükör felé fordította Tanyát, hátulról átkarolta, majd a nyakába harapott.

– Hívd őt, és meglátod, miről beszélek! Idézd meg!

– Jack! – búgta a vágytól felhevült Tanya. – Jack!

– Még egyszer.

– Jack!

A démon füstből formázódott ki. Szöcskeszerű, hátrafelé álló lábain tornyosult följük. A torz teremtmény valahogy árasztotta a szexualitást.

– Új partnerünk van – mondta Bianca. – Játssz velünk, Jack!

Jack megmarkolta Biancát, és csókjával szinte a torkáig kigyózott gigászi nyelve. Majd megfordulva leszaggatta a ruhát Tanyáról, az akkor fogta fel, mi is történik, és sikoltva próbált elmenekülni. Már későnek bizonyult, és Bianca meglátta a mezítelen Tanyát.

– Te! Nem is nő vagy! Mi vagy te?

Tanya próbálta elrejtetni a meredt férfiasságát, és elfordulni a megvető szemek elől. Bianca üvöltve rontott neki. Levitte a földre, és ütötte minden erejével.

– Átvertél! Azt hittem, te majd megértesz, de csak játszottál velem! Te beteges teremtmény! Ha már nőt akartál játszani, hát tessék! – mondta Bianca, és felállt a véresre vert Tanyáról. – Jack! Játssz vele, ameddig él!

A démon rezzenéstelenül állt tovább.

– Jack! Parancsoltam!

– Nem te idézted – mondta a véres arcát fogva Tanya. – Ő már az én démonom.

Bianca esztét veszte újra nekiugrott Tanyának, de már a levegőben elkapta Jack. A torkánál fogva emelte fel. Tanya átkarolta Jack lábát.

– Takarítsd el innen és megkapsz engem – mondta Tanya.

– Minek kellenél neki, amikor én egy igazi nő vagyok! – mondta Bianca, mire meglátta, hogy a démon megnyalja a szája szélét.

– Igenis, Úrnőm!

A démon tűzlehelete pillanatok alatt hamuvá perzselte Biancát. Jack és Tanya édes csókban forrt össze, miközben a Nagas ház úrnőjének hamvai az ablakon szálltak ki. A démon a lábára rakta Tanyát, az lesöpörte a dolgokat a lánáról, de a keze megakadt a zenedobozon. A démon fölé emelkedett, és Tanya végiggondolta, miket művelt ez a pokolfajzat a barátaival és szeretteivel. Dühödten a tükörnek dobta a zenedobozt.

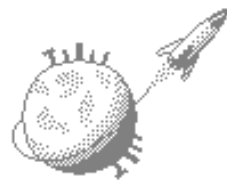
– NEEEEEEEEEEEEEEEEEE!

A démon hangja visszhangzott, ameddig a tükröt el nem érte a doboz. Ahogy a tükör ezer darabra tört, a démon szétszakadt. Jack semmivé vált káromolva Tanyát.

Tanya remegve lecsúszott a lánáról a hamu és üvegszilánkok közé. Magához szorította a zenedobozt, ami újra dalba kezdett.

Ebenezer

Kidoshenshi 4/4.

11.

Tizenegy nap telt el azóta, hogy Kinetsu és Youko, a katonaszökevény és a száműzött médium, elhagyták Új-Tokió falait, és nekivágtak az útnak Yonezawa felé. Tizenegy nap, amelyet szerény készleteikkel túl kellett élniük, dacolva a száraz széllel, a folyton kavargó porral, csapkodó esővel és hideg éjszakákkal. Tizenegy nap, amikor a senshi újra és újra gyakorolhatta újonnan felfedezett képességét, és a bensőjéből áradó fénnel téphette szét a rájuk támadó bestiákat. Tizenegy nap, amikor a reikon mindig előre jelezte a felderítő helikopterek érkezését, hogy időben elrejtőzhessenek a megfigyelők érzékelői elől: hol egy rianásban, hol egy épületromban, hol pedig az infrasugarakat is elnyelő, katonai álcázó takaró alatt, amelyet a hadnagy hozott magával.

A férfi és a nő éppen egy évtizedek óta elnéptelenedett falu egykori rendőrsének alagsorában pihentek, talán három óra járásra Yonezawa ugyancsak kihalt városától. Youko szerint az epicentrum a várostól nyugatra volt, arra kellett majd keresniük a támaszpontot is. Bár egyszer szóba került az út alatt, hogy mi lesz, ha megtalálják a bázist, erre sem akkor, sem most nem tudtak válaszolni, ezért nem is beszélgettek róla. Nem sietteték azt, ami úgyis bekövetkezik. Utolsó adagokat ették megmaradt konzervjeikből, mindketten csapzottak és kimerültek voltak.

– Te alszol elsőnek – mondta a senshi.

A nő nem ellenkezett, iszonyúan fáradtnak érezte magát. Míg a hadnagy fel volt készítve a fizikai megterhelésekre, ő nem. Némán bölintott, befordult a fal felé a rendőrségi cella egyszerű priccsén, és kábult álomba zuhant.

Kinetsu ébredt elsőnek, és szokatlanul kipihentnek érezte magát. Nyugodt volt, izmai nem sajogtak, ám belülről az éhség mardosta.

– Youko – ébresztette útítársát szeliden.

A nő kinyitotta sötétbarna szemeit, és ránézett. Halvány mosoly jelent meg a szája szélén.

– De jó aludtam – ásította –, mintha nem is csak pár órát aludtam volna, hanem legalább tizet.

A katona furcsán nézett körbe, és tekintete a médiumot is zavarba hozta.

– Valami baj van? – kérdezte suttogva.

– Nem – felelte a férfi –, csak az, hogy én is elaludtam.

– Hány óra?

Kinetsu az órájára pillantott:

– Na, igen. Reggel fél hat.

– Tehát átaludtuk az egész délutánt és éjszakát – vigyorgott a reikon. – Érthető.

Még nem múlt el hét óra, amikor a páros óvatosan előmerészkedett a búvóhelyül szolgáló épületből, majd elindult tovább, északra. Amint kiértek a faluból, ismét körbevette őket a portenger, ahol már olyan sűrűn voltak a rianások, hogy majd minden lépésre jutott egy apróbb fajta. A kicsiny település utolsó háza még látszódott a hátuk mögött, amikor Youko váratlanul megtorpant:

– Várj!

– Helikopter? Vagy akumuru? – kérdezte gyorsan a hadnagy.

A nő megrázta a fejét:

– Nem, ez valami más.

Feszülten figyeltek, Kinetsu már a legközelebbi búvóhelyet kereszte pillantásával. De nem volt rá szükség. Lassan, mintha csak a pusztalevegőből váltak volna anyagi formává, halvány körvonalak rajzolódtak ki előttük, amelyek előbb lassan emberi alakot vettek fel, majd egyre újabb és újabb részletek váltak láthatóvá rajtuk, míg végül alig egy perc múlva három tenshi állt velük szemben a pusztaságon. Középen az üzletházban felbukkant kamaszlány lebegett,

hosszú, fehér haját vadul fújta a szél, világoskék ruhája lágyan hullámzott körülötte. Két társa ugyanúgy nem érintette a földet, egyikük testhezálló, sötétpiros öltözetet viselt, míg a másik fehér ruhát hordott arany színű mintákkal. Gyönyörűek voltak, szemükben mégis vad fény lüktetett, és kezeikben hosszabb-rövidebb pengék izzottak változatos színekben.

– Köszöntünk, kidosenshi! – szólalt meg az ismerős angyal.

A hadnagy kissé meghajolt, Youko azonban ledermedve állt a csodálkozástól. Nagyon keveseknek adatik meg, hogy akár egyetlen angyalt is láthassanak életükben, ő pedig éppen három ilyen lényre nézett szembe.

– Közel vagy a nagy repedéshez, amit láttál. Innen nem mehetsz tovább a felszínen. Kövess minket, elkísérünk addig, ameddig lehetőségünk van rá.

– És mi lesz Youkóval? – kérdezte a férfi.

A lány közömbös arcot vágott:

– Te vagy a kiválasztott, mi téged segítünk. Rá nincs szükségünk.

– De nekem igen! – tiltakozott Kinetsu, talán egy kicsit hevesebben, mint szeretne volna.

Az angyalnak arcizma sem rándult:

– Természetesen velünk jöhetsz, ha akarod, de nekünk Te vagy a fontos. Megértetted?

A hadnagy aggódva pillantott Youkóra, aki ugyanolyan féltőn nézett vissza rá. Tekintetük egybeforrt, és szavak nélkül is nyilvánvaló volt, mit éreznek.

– Igen – felelte Kinetsu még mindig a reikonra nézve.

– Továbbra is akarod, hogy társad velünk jöjjön?

A férfi megrázta a fejét:

– Nem.

– Visszamegyek a faluba – szólalt meg Youko –, ott biztonságban leszek.

Az angyal Kinetsura várt, aki rövid gondolkodás után beleegyezően bölintott:

– Rendben. Talán az lesz a legbiztonságosabb.

A katona benyúlt a zubbonyába, és elővette kézfegyverét.

– Ez legyen nálad! – nyújtotta a nő felé, aki egy kissé ügyetlen mozdulattal átvette.

– Vigyázz magadra! – mondta halkan Youko, és remélte, hogy alig látszik az arcán megjelenő halvány pír.

– Te is – felelte a hadnagy ugyanolyan csendesen.

A négyfős csapat elindult északnyugatra, majd alig negyed óra után az elől haladó tenshi belebegett egy rianásba, a többiek pedig gondolkodás nélkül utána. Erős lejtőn indultak lefelé, a katona bakancsának talpa alatt csikorogtak a kövek, és apró kavicsok szánkáztak alá az előttük ásító sötétségbe. Mielőtt a nap erőtlén fénye kevésnek bizonyult volna, az angyalok ismét előhúzták izzó fegyvereiket, amelyek erős, de nem kellemetlenül bántó fénybe borították a repedést. Időnként egyenesen lefelé ereszkedtek, hogy aztán egy oldaljáratba betérve átmenjenek egy másik rianásba, máskor pedig a természetfeletti jelenések megemelték porból gyúrt társukat, hogy lebegve egyre mélyebbre vigyék őt, ahová ember külön felszerelés nélkül már nem tudott volna lemászni. Nem beszélgettek, valahogyan a várakozás csendje lepte be őket. Az angyalok magabiztosan mutatták az utat, néha megállva, néha belevágva. A titokzatos tenshik nyilván ugyanolyan jól érzékelték a fenevadak jelenlétét, mint a reikonok, és többnyire igyekeztek elkerülni a találkozásokat, ám esetenként egyszerűbbnek találták a harcot, és pengéikkel villámgyorsan lekasabolták a továbbhaladásuk útjában álló szörnyeket.

Órák óta mentek rövid pihenőkkel, majd egyszer csak az ismerős tenshi így szólt:

– Nem sokára elérjük a nagy repedés közvetlen környezetét, innentől már komoly ellenállásra számíthatunk, sőt azokra az óriási akumurukra is. Mostantól használd az erőd, de takarékoskodj vele! Készen állsz?

– Mehetünk – válaszolta Kinetsu magabiztosan.

12.

A hadnagy valahol arra vágyott, hogy talán a Shiroyama-hegyen átélt látomása csak egyfajta eltűlt, misztikus vízió volt, és sohasem kell ténylegesen is megtapasztalnia mindazt a borzalmat, amit ott. Ám a valóság felülmúlta a képzeletet, Kinetsu szinte fel sem tudta fogni, honnan jöhet elő ennyi bestia, hogy eszeveszett elszántsággal vessék rájuk magukat. Az angyalok szédítő iramban és hihetetlen akrobatikus ügyességgel cikáztak körülötte, hogy megvédjék őt a karmoktól és állkapcsoktól; ő pedig az időzítésre fókuszált, hogy a lehető legtöbb számú akumurut tudja szétépíteni a testéből kilövellt fénnel. A tenshi fáradhatatlanul kaszabolták az újabb és újabb hullámokban érkező szörnyetegeket, zöldes vér fröccsent könnyű ruhájukra, és por tapadt a hajukba. A katona sem festett túl nemesen, izzadságpatakok folytak a homlokán, torkát a fenevadak ocsmány bűze kaparta. Ám rendületlenül törtek előre, mígnem elérték a sziklapárkányt, amit a kidosenshi már látott egyszer, ám ezúttal sokkal ijesztőbb és valóságosabb volt minden.

A három kísérő nem habozott, megragadták a hadnagyot, és levették magukat a kiszögellésről, egyenesen a hatalmas rianásból kisugárzó, zöldes fénnel bevilágított akumuruhordába.

– Pusztuljatok! – ordította Kinetsu, és minden erejét beleadva robbantotta fel a testében pulzáló energiát.

Éles, vakítóan fényes detonáció követte kiáltását, a gigantikus földalatti terem egy pillanatra olyan világos lett, mintha maga a perzselő nap lángja lobbant volna fel benne. Elképesztő kakofónia követte a robbanást, ahogy a haláltusájukban fetrengő lények vonyítottak, hörögtek és ríktak. A kisebb példányok azonnal elpusztultak, a nagyobbak súlyos égési sebeket szenvedtek, ám az óriási példányok ellenálltak a fénynek.

– Gyűjtsd az erőt a következőhöz! – harsogta az egyik angyal, ahogy előrelendültek mellette pengékkel.

Egyesült erővel támadták a nagytermetű lényeket, és szúrták, vágták őket, ahogyan csak tudták. Bár emberi értelemmel esélytelenek tűntek, mégis kitartóan harcoltak. Izzó fegyvereik nem szokványos sebeket ejtettek, a gigászok vastag bőrét könnyedén átszelve rettentő kínokat okoztak nekik. A hadnagy ütemesen lélegzett, összpontosított, és igyekezte felgerjeszteni magában az erőt.

– Youkóért – suttogta magának, és ismét felrobbant.

Ezúttal a nagyobb akumuruk is megérezte a kiválasztott erejét, a tenshi által ejtett vágásokon átszűrő fény révén ugyanis élesen beléjük mart a fájdalom. Elkecseregett, dühödte erővel tombolt a harc, az angyalok sem tudtak minden egyes csapást elkerülni vagy kivédeni. Kinetsu ugyan még nem sérült meg, de a fényrobbanások egyre jobban kivették az erejét, hosszabb idő kellett a regenerációhoz, és csökkent a detonációk energiája is. Ám kitartásuknak meg volt az eredménye, lassan ugyan, de elfogytak a támadók, vagy akik megmaradtak, nem mertek közelebb jönni, akárcsak a látomásban. Izzadtan, kimerülve, de végül ott álltak a repedés szélén, a halványzöld lüktetésben.

– Az utolsó fényrobbanás – szólalt meg az angyal mellette –, és bezárhatod a repedést.

Kinetsu zihálva bámult le a mélybe, amelynek falán milliónyi lényt látott hemzsegni, akik arra készültek, hogy feltörjenek a felszínre.

– Véget vetek mindennek – mondta a katona, és lehunyta a szemét.

Érezte, ahogy áramlik belé az erő, felizzik belsőjében a tűz, és pattanásig feszíti a testét.

– Nagy utat tett meg, Kinetsu hadnagy – törte meg a halk morajlást egy erős hang –, de teljesen hiába.

13.

A férfi kinyitotta szemét, és tekintetével a forrást kereste. Egy katonai drón lebegett felette, úgy öt-hat méternyire, amely nemcsak szenzorokkal, de hangszóróval is fel volt szerelve.

– Nem engedhetem, hogy befejezze. Csak megnyomok egy apró gombot, és a rianás szélén elhelyezett töltetek hússzor ekkorára robbantják a repedést. Gondolja, hogy azt is be tudná zárni? – gúnyolódott az ismeretlen hang.

Kinetsu az angyalok felé pillantott, akik némán álltak körülötte. Órá vártak, ő volt a kiválasztott, akinek be kell végeznie mindent.

– Ki maga? – kiáltotta a hadnagy. – És miért van ellenem?

– Mit számít az? – jött a felelet a drónból. – Csak az számít...

A mondat nem fejeződött be, mert a hangszóróból váratlanul távoli zajok hallatszottak, mintha valami történt volna ott, ahonnan a titokzatos hang beszélt. Nem nagyon lehetett kivenni a szavakat, de dulakodás és nyögések szűrődtek át, köztük határozottan kivehető volt egy női hang. Váratlanul lövés dörrent egy ismerősen dördülő kézfegyverből, majd még kettő.

– Ne! – sikította a nő, és Kinetsu ereiben megfagyott a vér.

– Youko!

– Micsoda szánalmas helyzet – jött ismét a hang –, a nagy harcost egy türekeny nő akarja megmenteni. Patetikus.

Hirtelen újabb pisztolylövés csattant, és a hadnagy felismerte, hogy ez nem az ő fegyveréből jött. Csend lett, hosszú másodpercek teltek el.

– Tegye, amiért jött, hadnagy! – törte meg a hallgatást egy furcsán ismerős hang. – Mi megleszünk a századossal.

– Ichirou őrnagy? – kérdezte meghökkenve Kinetsu. – Maga...

– Csinálja már!

A kidosenshi egy pillanatra megremegett, majd egy hatalmas üvöltéssel kitört belőle az utolsó fényrobbanás. Csak azt érezte, a lelke egy darabja is kiszakad, majd a mennyezetről dübörgő sziklák zuhantak mellé, és hullottak bele a rianás szájába, hogy végleg betömjék azt. Még érezte az első kódarabok okozta rengést, majd valamelyikük eltalálta, mire a férfi előtt elsötétült minden, és érezte, ahogy maga is tehetetlenül zuhan alá.

14.

Nem létezett sem tér, sem idő. Üresség volt, fekete némaság. Nem voltak illatok, nem voltak érzések. Csak az üres semmi. Majd a csend összesűrűsödött, és monoton zúgássá formálódott – először a távolból, alig hallhatóan, majd egyre közeledve. Aztán Kinetsu érezni kezdte a kemény talajt a háta alatt. Majd a kellemesen borzoló szellőt az arcán. Végül a port a szájában. Nehézkes mozdulatokkal felkényőkölt, és szemét tenyerével védve belebámult a sápadt fénybe. A semmi közepén feküdt, kócos bokrok mellett. Tekintetével a zajt kereste, amely egyre csak erősödött. Egy apró, fekete foltból jött, valahol a messzeségben. De közeledett, és a forrása is egyre méretesebb lett. Pár perc múlva a hadnagy felismert egy katonai terepjárót, amely egyenesen felé száguldott a síkságon. Kinetsu felült, és várt. Mindene sajgott, a feje zúgott.

A jármű csak nőtt és nőtt, hogy pár lépésnyire tőle lefékezve megálljon. A sofőrülés felőli ajtó kinyílt, és egy katonai bakancs jelent meg. Valaki közeledett, de a hadnagy nem tudta kivenni, mert a lemenő nap éppen a szemébe vágott. Az illető egészen közel jött, letérdelt mellé, és arcát egészen közel emelte. Kinetsu két sötétbarna szemet látott, amit semmivel sem tévesztett össze.

– Youko! – tört ki belőle, és nem tudott ellenállni a mosolygó tekintetből áradó vonásnak.

Ő is közelebb hajolt, majd röviden megcsókolta a nőt.

– Ezt is előre láttad? – kérdezte félszegen mosolyogva.

– Ezt nem, csak a következőt – nevetett vidáman Youko, és kezébe véve a férfi arcát, hosszan megcsókolta.

– Vége? – kérdezte a nő, amikor már az autóban ültek, összebújva.

– Egy fejezetnek igen. De egy másik éppen most kezdődik.

Youko bólintott:

– Én is így gondoltam.

Kinetsu nevetve nézett rá:

– Ti reikonok!

Kovács Gábor

Ég a város

Ég a város, ég a ház is...

A rakpart viharvert korlátjára támaszkodva azt a régi gyerekdalt dúdoltam magamban, miközben a hátam mögött lángoló város az apokalipszis lángjaival színezte meg az előttem hömpölygő Dunát. A szirénák, sikoltások, pokoli reccsenésekkel összeomló házak és az eget sötétbe burkoló füstöt tanácstalanul kerülgető katonai helikopterek félelmetes kerepelésének morbid szimfóniája mosolyt csalt arcomra, miközben könnyeim csak a letűnt félig-szelemek elpazarlásai miatt hullottak.

Az istenek könnyei voltak ezek, akik valamiért engem próbáltak kiválasztani a megértéshez, de már túl késő volt letörölni a szememből a számba gördülő sósan édes múlt ízét.

A fájdalmas szerelem eléréséhez sok mindennel meg kell harcolni, és minél jobban kínozt, annál édesebb az érzés, mikor a magamfajta mindent semmibe vevő meg- unja és tovább sétál. Utólag persze másképp látom, főleg jelen helyzetemben, de igazából semmit nem bánok. Ha így kell lennie, akkor legyen így.

De a botladozás nem csak a halandók jutalma. Ők is sokat szenvedtek. Értem és értünk.

Körülöttem egyre forróbb lett a levegő, de úgy éreztem, megfagyok, miközben tudtam, csak ők óvnak. Didergésem kontrollálhatatlan rángásokkal próbált megvédeni a fagyhálától, leheletem hófehér felhővé vált előttem, de egyik sem volt képes megfékezni a bennem folyamatosan lángoló elégedetlenség tüzeit. Amióta élek, ég bennem valami, aminek ellenszerét sosem találtam meg, pedig már sok mindennel próbáltam ellenmérgezni magam.

Paranoid szentimentalizmussal az alkaromat megronsoló jeleket kezdtem el simogatni, amiket a „szar ez, ami van” életem egy-egy passzusában szereztem pont azoktól, akik miatt idáig jutottam, vagy jutottunk. Ki hogyan értelmezi a felelősséget. Büntudatom már mögöttem lángolt és még dobtam volna rá néhány tárgyat, emléket, bármit, amivel szomorúságomat örömmé lehetett volna legalább egyetlen pillanatra is magasztosítani.

Ötszillagos renegát lettem ott, ahol csupán a helyemet próbáltam megtalálni, egy katyvaszban, amit sosem tudtam értelmezni miközben a helyes ösvényt kutattam, de kísérőm egyszer sem volt.

De ők rám találtak.

Ha előbb találkozom velük, akkor talán...

Nem olyan könnyű ám zokogva kacagni, ha mindezért én vagyok a felelős.

Az egész minden bizonnyal június 6-án Zebegényben kezdődött, azon a kevésbé ismert kegyhelyen, ahol min-

dig égnek a mécsesek és a legenda szerint a kőből készült oltár alatt létsíkok keresztezik egymást. Nagyon jó barátom mutatta meg nekem, hátha ott magamba tudom édesgetni az élet szeretetét, esetleg még a jóság lidérce is megölel. Senki nem tudja, ki építette és mikor, de még mindig kerülnek rá márványtáblák, amikkel köszönetet mondanak az egyik felsőbbrendűnek. Az erdő közepén éjszaka a magamfajta útkereső próbálja befogadni a magasztosságot, de persze nekem ez nem volt elég. Fadarabokból eszkábált kereszttel érkeztünk, amire egy-egy számunkra fontos dátumot karistoltunk bicskával, nem sajnálva vérünket, ami a szakszerűtlen kivitelezés eredményeképpen a feszületre csöpögött. A legnagyobb alázattal szúrtuk le ajándékunkat és gyújtottunk meg mécseseinket, amiket a legnagyobb körültekintéssel helyeztünk el. Úgy gondoltuk, meg tudjuk érinteni a fentieket, miközben mindketten éreztük, nagyon lent vagyunk.

Akármennyire is szerettem volna, a fény nem jutott el hozzám, viszont egy kis ideig minden porcikámban éreztem az eddig ismeretlen csendet. Próbáltam átadni magam a semminek, de hamar megváltozott. Lassú, mély és kemény zenét hallottam ott, ahol még a természet szokásos hangjai sem hallhatóak. A Type O Negative Black Sabbath című feldolgozása lett egyre hangosabb körülöttem, aminek örülni kezdtem, mivel mindig vágytam egymás ellen fordítani az ellentéteket. Ennek a csodálatos műnek semmi köze az okkultizmushoz, fekete mágiához, vagy bármi hasonlóhoz, mégis valamit sikerült megkapargatni. De csak én hallottam, hiszen a zene mindig szól bennem, de többnyire körültekintően, helyzethez illően.

Talán azzal nyúltam mellé, hogy nem próbáltam lehaláltatni.

Percekig az idegen nyugalom védelmében voltam, de Pete Steele kimondta a „Satan” szót és akkor elkezdődött.

Elsőnek egy virágcsokor gyulladt ki indokolatlanul a szentély legtetején, pedig a közelében nem volt gyertya. A mécsesek is hirtelen erőre kaptak és szinte nappali világgal vakítottak el minket. Nem cselekedtünk, csak néztük a megmagyarázhatatlant, hiszen egy lángoló szentkép, ami szintén égni kezdett, nagyon ijesztő tud lenni. Minden lángolni kezdett, aztán egy pillanat alatt el is aludt, hátrahagyva a maró füstöt, ami még napokig kínoztá orrunkat.

Később visszatértünk bocsánatot kérni az ismeretlenektől, de már késő volt. Látogatók jelentek meg szereteteinknél. A nevük kimondásával ébresztették őket és el is tűntek, de jelenlétük érezhető volt. Félni kezdtem.

Akkor még nem tudtuk, hogy ott egy harmadik sík is van.

Nem is Egyház, hanem...

Glóriával egy temetésen találkoztam, ahova csak az illendőség kedvéért mentem el. Nem ismertem az elhunytat, de a család ragaszkodott jelenlétemhez, mondván, az utolsó úton kötelező ott lenni, ha csak egy integetésre is. Az aktuális csajommal mentem, akinek a nevére már nem is emlékszem és ott is láttam őt utoljára. Az átéltek után folyamatosan részeg voltam, menekülve a rettegéstől, ami addigra üldözési mániává fajult, miközben észre sem vettem a körülöttem folyamatosan pörgő baljós jeleket.

A láthatóan felkészületlen pap rutinszertartását tette valósággá, mikor a gyászoló sokaságot félre lökve az egyik sírra állva, hófehér, áttetsző ruhában, fekete rúzzsal kikenve, bántóan hamisan énekelni kezdett, miközben folyamatosan engem nézett. A körülöttem döbbenettől szobrokká kövült ismeretleneket semmibe véve hozzá léptem és táncolni kezdtem vele. Dallamok nélküli, kísérteties tangónk naplementéig tartott, de én csak összemazsoltam, durcásan legörbülő ajkát láttam.

A vörös autó érkezése vetett véget a szürreális mulatságnak. Ismeretlen sofőrünk az eltávozottak nyugalma semmibe véve, folyamatos dudálással jelezte érkezését. A sietség fogalma akkor már rég nem szerepelt szótáramban, de Glória karon ragadott és a kocsiba rángatott. Nem érdekelt merre tartunk, az útközben táskájából hirtelen előkerült abszint belém diktálása pedig minden szorongásomat jótékony lebegéssé lazította. Egy Üllői út melletti templomig utaztunk.

Bíbor köpenybe burkolt alak nyitotta ki a kocsit, aki előtt aznap az angyalom azonnal térdre rogyott. Jó ateistaként az illendőség kedvéért megpróbáltam kikászálódni a hátsó ülésről és bemutatkozni, de mutatójukat egyszerre mutatták felém, amivel visszaparancsoltak delíriumban áztatott fészkeembe.

A kísérteties alak galleriján egymásba fonódó G és V betű virított. Egy borítékot nyújtott át Glóriának, amit ő meg is csókolt, majd a lány, középső ujját felnőtt filmeket megszegező módon szájába dugta és nyáltól csillogóan egy keresztet rajzolt mindkettőjük homlokára.

Lentről felfelé.

– Ő a mostani papunk, hatvanhatodik Drako atya – mondta csak úgy mellékesen, miközben a paplak melletti épületbe sétáltunk.

Egész éjszaka a hitről és az ellenhitről beszélgettünk a sekrestyéből lenyúlt misebor áldott hatását élvezve, de aztán a templom előtt a fűvön éreztük meg igazán egymás lelkesedését, semmibe véve a tőlünk néhány méterre zajló éjszakai életet. A mai napig meg vagyok győződve róla, hogy szeretkezés közben a szeme vörösén izzott, de akkor már kikerültem a valóságot, és csak az angyali démonnal harcoltam.

Hajnaldodott, mikor elővette a borítékot. Egy pengét húzott ki belőle és rám parancsolt, hogy nyújtsam felé a kezem. Gondolkodás nélkül behódoltam, de arra nem készültem fel, hogy egy hirtelen mozdulattal keresztet karistol belém.

– Hívj fel! – parancsolt miközben szeme még mindig vöröslött. A kertben talált falevéltre hosszú körmével

karcolta a számát, amiben emlékeim szerint sok nyolcas volt és egy szó: „Megmentünk.”

A nap első sugarát meglátva kilökött a kapun és visszarohtant menedékebe. Egyetlen pillantást vettem a levélre, majd szélnek eresztettem. Nem ez az első hibám, volt előtte talán...

...száz is.

Egy gyalogost halálra gázolt egy autó közvetlenül előttem, néhány nap múlva pedig egy lakás gyulladt ki, pont abban a házban, aminek az aljában lévő közértben vásároltam.

Tűz, tűz... tűz, tűz

Véletlenül tévedtem be a számomra idegen helyre, ahol csak egy sört akartam meginni, sokadik elvesztegetett estém lesimítására, viszont ez nem az a klub volt, amire készültem.

Őt viszont azonnal megláttam a pultnál, de lehet, hogy eleve ő hívott be engem. Már nincs jelentősége.

22:22-kor léptem mellé. Derékig erő acélfekete haját hanyagul hátra dobta és rám nézett azzal az igézően kék szemével. A körülöttünk vadul táncoló, színes ruhákba öltözött kavalkádot semmibe véve tetőtől talpig feketében volt. A Republica egyik számának remixe szaggatta szét a dobhártyákat, én mégis tisztán hallottam szavait. A Holly ment éppen.

– Biztos tudod milyen klubban vagy? – kérdezte mosolyogva.

– Nyilván – válaszoltam, pedig fogalmam sem volt róla mire céloz.

– Akkor jó. Keresel valamit?

– Talán pont téged.

– Nem így értettem. Merre tartasz éppen?

– Iszom egyet és reménykedem, hogy nem egyedül ér a reggel.

– Keresel valakit?

– Már találtam.

– Gabri vagyok – nyújtotta felém kezét talán eltúlzott nőiességgel, legörbülő ajakkal. Deja vu érzésem volt. Kezet csókoltam neki, ahogy azt néhány nappal előtte Glóriától láttam, eltekintve a letérdeléstől. Lesajnáló tekintet lett a jutalmam.

– Táncolsz velem? – kérdeztem, próbálva kimenteni magam az instant lovagiasság árnyékából.

– Nem. Én csak egyedül táncolok – felelte tárgyilagosan, fehéren világító szemmel, amit akár az egyre jobban bevaduló táncter fényei is okozhattak, de már tudom, nem az.

Leégett cigarettámból még szívtam egy kátrányízű slukkot, majd a plafon felé pöcköltem, de Gabri felugrott, elkapta az izzó szemetet és az alkaromon oltatta el, közvetlenül a még be sem gyógyult vágás mellett. Gabriell, vagy Gabriella? Ezen gondolkodtam, miközben bőröm a forró parázstól sistergett. Értelmetlenül tökéletes angyali vonásait fürkésztem, a Dead Or Alive Nukleopatra dala jutott eszembe hirtelen. Gabri egy különleges lény, a túlzásba vitt maszk mögött, se nem férfi, se nem nő, sem fiú, sem lány, a nemtelen szépség sosem látott megtestülése.

Talán csak a fájdalom miatti bosszú vezérelt, durván magamhoz húztam és lányregényekbe illően, szenvedélyesen megcsókoltam. Néhány percig nyelveink kényeztetésével egyé váltunk, ami talán lehetett volna életem legszebb pillanata is, de szelíden eltaszított magától. Zavaromban fészkelődni és forgolódni kezdtem. Fiúknak öltözött lányok, lányoknak öltözött fiúk buliztak önfeledten, mintha csak a kilencvenes években lettünk volna, de a zene egyértelművé tette a hely szivárványosságát. Vigyorogva fordultam vissza Gabrihoz, de már csak egy üres széket találtam, amire egy cetli volt helyezve, amin régies írással ez állt:

„Te lehetnél az, aki...”

És egy telefonszám, tele a hatos számmal. Ennyi maradt románcunkból. A papírt hazafelé elégettem, ahogy azt mindennapjaim megszokott rutinjával csinálom, sebesülésemet a szemerkélő esővel kíséreltem meg gyógyítani.

Néhány nappal később az utcán egy srác odajött hozzám és megölelt, közben a fülembe súgott:

„Te lehetnél”

A belvárosban sok mindennel találkozik az ember, ennek sem tulajdonítottam túl sok jelentőséget, hiszen szitává rohadt agyam már régóta elporlasztja a jelentéktelen ingereket.

A következő reggelen egy lány ölelt meg és befejezte a mondatot.

„...az, aki...”

Nem néztem meg őket, de már kezdem látni, hogy ki volt az, aki, ugyanaz.

Hullaszállító érkezett a munkahelyem elé, majd az Andrassy úton motorost, biciklist kaszált egy autó, aki a járdán lévő padon ülőket is kinyírta okos manőverével. Mindezt végignéztam.

Jaj de messze a kanál...is.

Talán vele kellett volna maradnom, hogy értékelhető életem legyen, viszont akkor nem lett volna részem az ilyen elbaszottan szép dolgokban, amiken keresztül cibáltam magam. Virginiával egy koncerten gabalyodtunk össze először. Nekem csak szükségcsaj volt, neki viszont a világot jelentettem, mint ez utólag kiderült. Elveszett léleknek gondoltam, aki csupán ragaszkodni akar valakihez. Törődésre vágyott, ehhez viszont nem én voltam a legmegfelelőbb. Ok nélkül raktam félre az életemből, mert apámtól azt hallottam, hogy az elégedetlenség viszi előbbre a világot és nekem sosem volt jó az, ami van. Édesapám a maga módján bölcs ember volt, de nem sokat beszélgettünk. Már mindketten hiányoznak, de csak egyikük mart belém örökervényűt.

Sosem értettem a belső szépséget, de Gina megmutatta. Jött hozzám akkor is, mikor már elfelejtettem és akkor is, ha magányomban rá gondoltam. Ha én kerestem megtaláltam, mondjuk az Astoria mozgólépcsőjén, ahogy éppen lefelé ment, én pedig felfelé.

Szorongó egyedüllétem sokadik napján feljött hozzám. A nőiességet teljes mértékben nélkülöző ruhában érkezett, leginkább úgy nézett ki, mint egy nagymellű fiú, de a

gesztenyebarna szeméből áradó szeretet elfeledtette velem minden ellenérzésemet. Egy kazettát szorongatott a kezében. Szavak nélkül is megértettem, mit akar.

Lassúzni kezdtünk arra a számra, amin először fogtuk meg egymás kezét a vadul lökdösődő rajongók hullámmzó tengerében. Szorosan magához húzott, fejét a vállamra hajtotta. Meghitt pillanatok lehetnek volna, de nem érteltem, és ezt érezte. Alig vártam, hogy becsukjam mögötte az ajtót és visszatérjek az önsajnálattal színezett reménykedés ösvényére. Mielőtt azonban ez megtörtént volna, szelídsége hirtelen elillant, a falhoz taszított, majd örök emlékül, vagy búcsúzóul az alkaromba harapott. Mielőtt meglepetésemből felszínre evickéltem, ő már lefelé tartott. A fürdőszobába mentem, hogy hideg vízzel csillapítsam fájdalmamat. A második meglepetés a tükörré rúzs-szal írt búcsúzás volt.

Sosem festette magát.

„Ha megéhezel én mindig veled leszek

Előtted a tál miben megtalálász.”

Talán a legrosszabb dolog éjszaka, mikor a legmélyebben alszol a gyönyörű álmok paradicsomában, és arra riadsz fel, hogy valaki néz. Egyetlen másodperc alatt válik minden lidércnyomássá.

Mindhárman ott álltak az ágyam végénél, kedvesen mosolyogva. Talán ez is még álom, vagy már egy másik álom – gondoltam.

Pucérra vetkőztek és hozzám léptek, hogy talpra segítsenek. Gyönyörű testük látványa ráébresztett, ez nem lehet csak illúzió, ez több annál, ez végre elérése a hosszan várt boldogságnak. Áadtam magam hálátlanságaim hercegnőinek, akik lassan, aprólékosan megfürdettek, majd alaposan megtöröltek.

– Te már megtisztultál – mondta Gabri miután visszakísérték a hálószobámba.

Értetlenségemet látva mindhárman átöleltek és suttyogva megnyugtattak.

– Az utolsó voltál – szólalt meg Gina. Elléptek tőlem és szorosan megfogták egymás kezét.

– Felébresztettél minket ott, az erdőben. Ha nem tetted volna, talán még hosszú évekig pihenünk, mert belétek fáradtunk – folytatta Gabri. Reménytelen szomorúságot láttam tekintetükben.

– Belém? – kérdeztem.

– Nem. A te érzelemmentességed miatt éreztük úgy, hogy még egyszer utoljára megpróbáljuk.

– Mégis mit?

– A lelked tiszta, de az elméd tele van mocsokkal, amitől soha nem fogsz tudni megszabadulni.

Glória most először szólalt meg:

– Csak nézd meg a jeleket, amiket kaptál tőlünk, és rájössz miről beszélünk. Te vagy az utolsó, aki megkapta. Most lásd a jelentésüket.

Hosszan bámultam a karomat, de képtelen voltam bármi összefüggést találni. Felálltam és hozzájuk léptem magyarázatért.

– Fény – mutatott rá a sajátjára Glória.

– Sötét – következett Gabri.

– Harmónia – simította végig fogai nyomát Virginia.
 – Akkor sem értek semmit. Segítsetek! – néztem rájuk megszeppenve.

– Ülj le! – mondták szinte egyszerre. Állva maradtam, de ezután már nem szólaltam meg. A csendben maradás néha kifizetődőbb tud lenni.

– Már a jeleket sem veszitek észre, mi mindent megtettünk, pedig üldöztetek minket – mondta Gina elkeseredetten. – Te nyitottad fel a szemünket és mutattál rá, mennyire semmibe veszitek ezt az ajándékot, ahol éltek. Nem kell a jóság, sem a gonoszság, sem a harmónia, miközben mindezt egyszerre akarjátok birtokolni. Önzőségetek határtalan. Ez nem a te hibád, de egy vagy közülük. Sajnos neked kell vállalni a felelősséget, hiszen miattad vagyunk itt.

Bőre csodálatos zöldeskékké változott, szeme fehérré.

– Már nincs remény arra, hogy a porszemből egyszer homokvár lesz – vette át a szót Gabri. – A könyvekben ellenségként írtatok le minket, de mi csak a védelmetekkel foglalkoztunk. Isteneket kreáltatok, de mindig mi tartottuk az egyensúlyt köztetek és a természet között. Bujkálnunk kellett, csak akkor hívtatok, ha segítenünk kellett. Az erdők ok nélküli felégetésére azt mondtátok, ésszerű és később kifizetődő lesz. Hittünk nektek, mert bízunk. Semmibe vettetek.

Gabri már vöröslött, vakító kék tekintete elől nem menekülhettem.

Hosszú csend következett. A szoba melegedni kezdett.

– Máglyán akartatok elégetni, de nem sikerült. Egyezkedni akartatok félelmekben, és mi szolgálatotokra álltunk, de hálátlanságotok határtalan – folytatta Glória, kinek bőre kezdett feketévé válni, sárga tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le rólam. Akkor vettem észre a testükön megjelent ismeretlen írásjeleket. – Az eltitkolt győzelmek az értelmetlen háborúban, a fenyegetések elhárítása. Többnyire mi segítettünk, pedig elítéltük mindet. Reménykedtünk, hiába. Egyre elkeseredettebbek lettünk, de nem adtuk fel, aztán történt valami. Nővéreink üzentek nekünk. Egy nálunk sokkal hatalmasabb erőről szóltak, egy fegyverről, ami egyetlen perc alatt tesz kietlen pusztasággá városokat. Ez már sok volt, ezért inkább mély álomba merültünk és várakoztunk.

– Soha nem akartuk ezt, de most pusztulnotok kell, hogy mi végre élhessünk – szólalt meg szelíden Virginia és igaza volt. Ő volt a leggyönyörűbb köztük. – Nővéreink már elkezdtek az elkerülhetetlent. Téged szeretünk, ezért együtt kérünk téged, fuss!

Nem mozdultam, látni akartam a folytatást. Akkor értettem meg, mit jelent szeretve lenni, innentől már bármi is történik, ők mindig bennem élnek.

Pikkelyek jelentek meg rajtuk, testük egyszerre feszült meg, egyre mélyebb hangon sóhajtoztak, minek a legvégét három dobhártyaszaggató visítással zárták. Csontjaik ropogtak, miközben hátukból szárnyak kezdtek kifejlődni. Fullasztóan forró levegő vibrált körülöttük, izzadságom már teljesen eláztatott, de még mindig mozdulatlanul álltam. Gabri karmokká görbült ujjával a földre mutatott és már nem emberi hangon ennyit mondott:

– Öltöznöd kell!

Nagy nehezen megmozdultam és magamra rángattam az ágy mellé dobált cuccaimat, majd tovább bámultam édes szörnymeimet. A szobát akkora már sűrű füst vette uralma alá, csupán színes sziluettek vettek körül, ezért nem is láthattam, melyikük kap el hirtelen. Iszonyú fájdalmat éreztem vállamban, ahogy megragadott és kirepített a sötét éjbe. Utazás közben az utoljára látott várost bámultam, és próbáltam semmire sem gondolni. Mögöttünk kecses angyalaim, akik addigra már sosem látott lényekké változtak, megkezdtek a pusztítást. Csupán egyszer tudtam hátra nézni. Megdöbbenően csodás látvány fogadott, ahogy a házak között cikáztak és sóhajtották ki a megsemmisítő lángokat. Hirtelen zuhanni kezdtünk, elértük a rakpartot. Mintha csak törekeny lettem volna, úgy értem talajt. Hátra néztem, tudni akartam kinek köszönhetem megmenekitésemet. Virginiát láttam. Még egyszer megérintettem a testét, vigyorogva rákacsintottam, majd dolgára engedtem.

Órák óta voltam már a parton gondolataim káoszában. Visszafordultam a város felé, feltúrtem kabátom ujját és az ég felé emeltem karomat. Vártam, hogy valamelyikük visszajöjjön értem és magával vigyen. Tudtam, már közéjük tartozom.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Norton

Kibaszott nagy művész

Építéd világot,
őszintén imádod,
jó kedvvel csinálod,
növesztéd virágod.

De mindegy, hogy mit csinálsz,
festesz, vagy kornyikálsz,
lábon vagy kézen állsz,
mindenütt megtalálsz...

egy-két kibaszott nagy művészt!

Ő majd jól elbírál,
humorosát ne írdál,
ha segítség kell, csak hívdál,
de így is, úgy is csak szívódál!

Iparos, vagy famunkás,
a véleménye már summás,
a lelkedben mélyre ás,
a teljesítményed nullás!

Ő az, ki elbírál,
lehetőséget kínál,
pontosabb a nyílnál,
ott áll a sírodnál.

Ő a kibaszott nagy művész!

Dekorátor, műszerész,
fejében jó sok ész,
grafikus vagy építész,
jó cserkész, hős vitéz.

Bűvészet, költészet,
szobrászat, öntészet,
zene vagy festészet,
bármelyik művészet...

Verset, vagy könyvet írsz,
nevetsz, vagy éppen sírsz,
Mert vele sosem bírsz!

Ő a kibaszott nagy művész!

Ne írdál, ne lássál,
ne halljál, ne szóljál...

s lehetőleg ne zenélj többet!

Kéred, vagy nem kéred,
Ő majd vezet téged,
láttatja a vétked,
nem kell hajad tépned!

Ha ráakadsz a horgára,
ne akad a torkára!

Tulajdonképp ne tegyél semmit!

Csak hajtsd magad kockára,
hajtsd magad kockára,
vágd magad csonkára,
vágd magad csonkára!

Itt te ne szóljál!
Itt te ne lássál!
Itt te ne halljál!
Itt te ne sírjál!

Mindegy, hogy mit csinálsz,
festesz, vagy kornyikálsz,
fejen vagy kézen állsz,
mindenütt megtalálsz...

egy-két kibaszott nagy művészt!

Na, ez egy forintot nem ért!

Vége

Krómer Ágnes

Piroska pöcsikél

Amikor itt az éj, újra elalszik a nap,
Piroska fakó farkasbőrön szundikál.
Édes az álom, sose lesz már ébredés,
az örök feledés tengerében elveszek.
Soha ne ébressz fel, soha se keress!
Ne akard tudni, ki ez nő is, mit is akar,
mit takar a név, a bársonyos éj takaró.
Már elszunnyadt minden halandó lélek,
nyugodni térek, nevemet is felejtétek.
Alszik a busz és pöcsikél a gyorsvonat,
felejtse el arcom, felejtse el mindenem!
Elszunnyadt ma már az összes vámpír,
csak pár Zombi van ébren, de nem félek.

Josh Ogren

Minden napom varázslat

Éjjel lidércfény terül széjjel
Hajnalban démoni álmok egy angyalban
Reggelfelé tündérvölgy jár a kávé elé
Délelőttön kobold ordít, jaj, de pöttöm
Délben törpeszakáll lobog a szélben
Délután pár jóllakott troll néz bután
Estekörül íját lengető tünde örül
Éjfélkor manóktól zuhog az álompor

jocker

Hulló csillag...

Könnyező, haldokló csillagok,
Mondjátok, hogy óh... én ki vagyok?
Csak hulló csillag a kék égben
Vagy törmelék a semmiségben?

Vágtatnék én harci szekéren...
Csak álmodok hosszan és mélyen,
De nincs lovam, nincs is szekerem,
Csak nagyon vágyódik a lelkem.

Szárnyalnék, mit sas a kék égben,
Halásznék, mint sirály a vízben.
Tortát sütnék, mint egy cukrász,
Bolondoznék, mint mitugrász.

Lehetnék akár hulló falevél,
Őszi színben zsugorodott levél.
Vagy vagyok inkább szíven lőtt vadkan?
Térdre esve hajnali harmatban.

Lehetnék boldog, elégedett,
Mint ünnepi cipő, fényezett.
Lehetnék óriási nagy hegy,
De csak semmi vagyok, ez nem megy.

Vágyó lelkem üres, magányos,
Eszem hiába céltudatos.
A kettő nem zárja ki egymást,
Ez van, hiába szeretnék mást.

Vecsés, 2010. február 3. - Kustra Ferenc József

Mortelhun

Közös ébredés

Forró kávé cseppen sós könny helyett,
A csók hajnali páráként folyik,
Elveszünk a te és én időben,
Az ébredésünk lassan összeér.

Anonymus R. Chynewa

Farkasvallomás

Farkasoknak üvöltése visszhangzik az éjben,
Farkasoknak íny-vicsora fürdőzik a vérben,
Legugolok, átváltozok, vonyítok a térben,
Halálsikoly, farkas-vigyor, vérgőz száll a szélben,
Nagy hatalom összpontosul ma éjjel e kézben,
Nem vagyok rém, ember vagyok, bár igaz, hogy
csak részben...

atesz990

Féktelen

Nem az én szavaimat kell innod,
Vagy azt látnod, vállamon ki fintorog.
Egyszerűen nézd, az ősök harcoltak,
Nem a felettünk lévő, felettük áldoztak.
Összecsaptak másokkal, nekünk jobb legyen,
Te meg fejet hajtasz egy ostobának, aki kiutál,
S szélnek lenget, majd arcomba röhög féktelen.

edwardhooper

Bárho!

Ím, itt a Világ!
Lásd fenségességét,
Apró dolgait!
Szerelmes húrjai
Ősi táncát.
S ha jobban figyelsz,
Láthatod halott arcodat
A mélykéken sodródó,
Izzó sírokban.

jocker

Nyár melegben

Emlékezésről...

(Senrjon duó)

Nagyon izzadunk hőben,
Mint muraközi fuvaros-ló.
Sörgyári munkás.

Sörgyár, nem sarkvidéki,
De majd hűteni kell söröcskét.
Sör... sok kedvelő.

*

(3 soros-zárttükrös duó)

Öreg fánk lombja udvari hőben néha rezdül,
Alá is ül mindenki, ki hő elől menekül...
Öreg fánk lombja udvari hőben néha rezdül.

Öreg fánk lombja alatt van, aki beszélget,
Van, ki karosszékekben elhorkolja lényegét...
Öreg fánk lombja alatt van, aki beszélget.

*

(HIAQ duó)

Bobikánk nyelve lóg,
Kutyus lihegésétől ráng'.
Bobi fáradtan néz.

Bobikánk velünk van,
Jó neki, mert ő nem izzad.
Együtt hűsöl család.

*

(Senrjú duó)

Férfiak fröccsöt
Kortyolnak... hideg szóda!
Más, hideg teát.

Hidegtől többek
Izzadnak, nagy pihegés.
De ha ez ízlik...

*

(Bokorrímes duó)

Kicsik homokoznak és egyszer össze is vesznek,
Homokvárak összesen hány tornyúak legyenek...
Némi perpatvar, de aztán már szót is értenek.

Bobikánk feláll, és homokozó mellé fekszik,
Milyen rendes, kicsiket megvédeni törekszik...
Fekete szőre van, gyötri a meleg... lihegszik.

*

(10 szavas duó)

Alkonyodás közelg', fény, mint bíborvarázs, elterül,
Égi hamuparázs, végül besötétül...

Így nap végén jó homálpillanat,
Ég parázsló fényén lassú hervadat...

*

(Sedoka)

Esteledik már,
Nem enyhül, kutya liheg.
Hőség mindenkinek sok.

Még lesz itt bogrács,
Főzés, estebéd gyanánt.
Hőség mindenkinek sok.

*Vecsés, 2017. július 1. – 2021. július 7. - Kustra Ferenc
József – íródott: alloiostrofikus versformában.*

Drekthor

Így zárom!

Örülök, hogy megismertelek,
Mindig szívemhez ölelhettelek.
Örülök, hogy így zárom az évet...
Mert Tőled jobbat Én már nem is kérek!

Norton

Ameddig éltem

Ameddig éltem, mindig reméltem,
hogy isten majd vigyázza léptem...
és nem attól féltem, hogy elér a végem,
ha nevetve vár rám az égben.

Ki lehetne boldog, talán egy dolgot
meghall a szívében mélyen,
ami halkán szól, de mélyre hatol,
és vezet, mint csillag az égen.

Talán a nyárban, esőben, sárban,
vagy irdatlan hidegben, szélben
meglátok mindent, ami csak számít,
mélyen a szemed tüzeiben.

Mélyen a szemed tüzeiben!

A láng felkarol, magával rabol,
ha lelkedet magamban érzem...
a vágy udvarol, és nekem dalol,
a szenvedély túltesz az észen!

A szenvedély túltesz az észen!

vége

PomyCollingwood

Nyomkodj okosan!

Az idegen gombok haszna sem kevesebb,
Ha tudod, melyik mondatba illesztheted ezeket a szavakat,
Amikre nem kell pont vagy vonalka;
Nosza, gondolj a morajra, ami hallatszana,
,Mikor sok-sok ember mondja, a
Verses, furcsa, kicsit kezdetleges sorokat,
,Melyeket most olvasol, plusz a nyolcadikat,
Ahol most tartasz, be is fejezem: hello, szevasz!

angyalka146

Hiábavaló

Ragyogunk a kék ég alatt,
színeket festünk a nyárra.
Csodáljuk egymást, szeretjük,
s belefutadunk az önáltatásba.

Csillogunk a csillagok alatt:
tökéletes testünk folyik szerteszét.
Futnánk, de nem tudunk:
eloltjuk az Élet tüzét.

Táncolunk a sáros földön,
könnyeink lúgozzák erőnket.
Mérgeink beszívárognak az erekre,
lassan öljük meg jövődönket.

csabi6669

Hányszor...

Hányszor próbáltam
elkerülni,
ki néma hazugságait
fülembé súgva kábított.
Volt idő, mikor elhittem
minden szavát,
érdemjegyként: csak mélyebbre taszigált.
Elnémítva,
szennyebe fuldokolni
hagyott.
Mint süketnéma, bolyongok.
Álmom és vágyam
visz tovább.
Nem marcangol,
nem is szipolyoz.
S hiába e zajongó tömeg,
egyedül vagyok.

galbena

Küzdenék

Küzdenék, ha látnám, van itt még valami
amiért érdemes véretem ontani
Körbenézek, nem látok mást, mint sivár léteket
nyomorodott, beteg lelkeket, céltalan lényeket.

Halállal táncoló élet,
életet holtan élő magányos lélek
Oly halovány, elmosódott határ
Melyik az élet, hol van a halál?

Sírkertek csokrai megnyugvást ígérnek,
mint tükröt széttöröm a csaló sírkövet
Alatta nincsen más, csak enyészet
porrá vált, hangtalan, elhaló ígért

Múlt tagadó jelen rabok, jövőt nem remélnék,
áporodott holt lelkek, már nem is nagyon élnek
Nem küzdök, már nincs miért
sikít a csend, vár rám a sötétség

Kolumbán Jenő

Az Isten elbújt

A megváltás régen elfogyott,
szánakozva néz ránk az Isten.
Nem ilyen világot álmodott,
nincsen miért minket szeressen.

Elfordul, és a távolba néz,
mindenhol csak elrontott munka.
Istennek lenni bizony nehéz,
ezért hagyott minket magunkra.

Teremtés büszke koronája,
vagy az evolúció csúcsa?
Az isten elrontott munkája,
egy embernek nevezett ócska

sejthalmaz, már elrontva végleg.
Kereshet majd egy csendes zugot,
ahol még kicsit éldegélhet,
mert életéből annyi jutott,

hogyan kérve nézhet fel az égre,
de ott csak kósza felhőket lát.
Az Isten elbújt szégyenében
ránk hagyva a pária sorsát.

